

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 7. szám, 2012. július

Ehavi számunk alkotói:

juditti, elizabethlynn, Didovadrozsa, Csillangó, intergold,
Cyrus Livingstone, Norton, Kétvirág, bel corma, sleepwalker,
HomoErgaster, Bocskay Csaba, Kapitány

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- Fiction Kult-Galaktika:Steampunk rajzpályázat ..... 3.
Novellapályázat 2012..... 3.

NOVELLÁK

- A bosszú órája (18+) /Cyrus Livingstone/ ..... 4.
Sakkbokszer (A tomboló nagymester) /Norton/ ..... 10.
Házbeszéd /Kétvirág/..... 10.
A madár /Kétvirág/ ..... 11.
Földanya /bel corma/ ..... 11.
A kék lángocska /juditti/ ..... 12.
Hang a pusztában /intergold/ ..... 14.
A viharlovagok és a barackfa /elizabethlynn/ ..... 18.

TERMÉSZETFELETTI

- Ismeretlen tárgy az égen /HomoErgaster/ ..... 13.

TÖRTÉNELEM

- A "Sátán kutyája" és más kémhistóriák az első világháborúból /HomoErgaster/ ..... 20.

NOSZTALGIA

- Évforduló: 1992 Tiszaföldvár - Napalm Death - egyebek /HomoErgaster és Bocskay Csaba/ ..... 23.

VERSEK

- Gyémántba zárt emlék /bel corma/ ..... 27.
Kánikula /juditti/ ..... 27.
Könnyű pára /Didovadrozsa/ ..... 27.
A Tavasz gyógymeséje /Csillangó/ ..... 27.
tegnap - Ma - holnap /sleepwalker/ ..... 27.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Bernard Cornwell: Az erőd /Kapitány/ ..... 28.

A hónap képe: 1969. július 20?

Hírek, pályázatok

VII. Lidércfény pályázat, avagy 2012 – Posztapokalipszis most

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2012. október 31., éjfél

A pályázat témája és célja:

Az ősi maja írások szerint 2012 decemberében világvége várható a Földön. A végzet több formában is bekövetkezhet. Vegyünk számba néhány lehetőséget! Kitérhet a harmadik világháború, és a becsapódó atomtöltetek robbanásai nyomán végzetes nukleáris tél köszönt a világra. Egy titkos katonai laboratóriumból elszabadulhat egy halálos vírus, melyre orvosaink nem találnak hatásos gyógymódot. Becsapódhat egy hatalmas meteor, és a felszálló por áthatolhatatlan sötétségbe borítja a világot. Elterjedhet a zombikór, mely értelem nélküli szörnyekké változtatja az embereket. Leszállhatnak az agresszív idegenek szupermodern űrhajóikkal, és leigázzhatják bolygónk lakosságát. Az is előfordulhat, hogy meteorokon utazó, halálos vírussal fertőzött idegen zombik érkeznek, akiknek még csak nem is sejtjük a céljait. A Nibiru bolygó menetrendszerű megjelenése sem kizárható. A lényeg: a Földre 2012 decemberében lesújt majd a végzet.

Díjazás:

• Mindkét kategória első három helyezett novellája megjelenezik a 2012. decemberi Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban.

• Mindkét kategória első három helyezett alkotója kap 1-1, a Lidércfény logójával, a pályázat feltüntetésével, a helyezésükkel és írói álnevükkel ellátott gravírozott fapajzsot; 1-1 hasonlóan elkészített a zsűritagok által aláírt oklevelet, valamint 2-2 példányt a folyóirat 2012. decemberi számából.

• A helyezettek további díjazása a szponzorok felajánlásaitól függ.

A pályázat kiírása PDF formátumban az alábbi címről tölthető le: http://www.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_7.pdf

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

VI. évfolyam. 7. szám, 2012. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

David Mattingly – The World Next Door

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Sentes, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

Fiction Kult–Galaktika: Steampunk rajzpályázat

A pályázatra steampunk témájú kézi vagy digitális rajzokat, 3D képeket, concept artokat, illetve befejezett festményeket várunk.

Részvételi feltételek

- A pályázaton korra, nemre, származásra tekintet nélkül bárki részt vehet. Egy alkotó több képpel is pályázhat. Csapatok, alkotópárosok munkáit is szívesen fogadjuk.

- A pályázati mű kizárólag saját készítésű, korábban még nem publikált alkotás lehet.

- A nyeremények átvételének feltétele, hogy a pályázó hozzájáruljon ahhoz, műve a Galaktikában egy alkalommal megjelenhessen, akár mint borító, akár mint első illusztráció, illetve a továbbiakban a Fiction Kult bármilyen formában felhasználhassa azt.

Technikai feltételek

- A képeket kizárólag elektronikus formában lehet benyújtani a palyazat@fictionkult.hu e-mailcímen.

- A beküldött képek felbontása 300 DPI, mérete legalább A5-ös, formátuma jpg vagy pdf kell legyen.

- A beküldött pályamunkák neve kérjük az alábbi módon épüljön fel: beküldőneve_műcím

Nyeremények

I. helyezett: 40.000 Ft + 1 db tetszőlegesen választott Metropolis Media által kiadott könyv + megjelenési lehetőség a Galaktika Magazinban

II. helyezett: 20.000 Ft + 1 db tetszőlegesen választott Metropolis Media által kiadott könyv + megjelenési lehetőség a Galaktika Magazinban

III. helyezett: 10.000 Ft + 1 db tetszőlegesen választott Metropolis Media által kiadott könyv + megjelenési lehetőség a Galaktika Magazinban

Közönségdíj: 10.000 Ft (Facebook szavazás) + 1 db – a Fiction Kult által felajánlott – nyereménykönyv

A pályázatok értékelése

A pályázat kétfordulós. Az első fordulóban a Fiction Kult szerkesztői értékelik a beérkezett pályaműveket, majd a legjobbnak talált 10 alkotást továbbítják a Galaktika szerkesztőségébe. Ezt követően a pályázat második és harmadik helyezettjét az FK szerkesztői választják, az első helyezettet pedig a Galaktika szerkesztősége.

A Galaktika fenntartja magának a jogot, hogy egy művet se jelentessen meg, amennyiben azok színvonala nem éri el a kívánt szintet.

A közönségdíj

A közönségdíjat az olvasók ítélik oda. Technikailag a szavazás a Fiction Kult és a Galaktika Facebook-oldalán történik, ahol egy albumban közzéteszük a pályázatra beküldött képeket. A szavazás 2012. szeptember 5-től 19-ig tart. A szavazáshoz a választott képhez egy tetszőleges kommentet kell írniuk a szavazóknak, ami akár egy betű is lehet. Egy személy maximum három képre szavazhat. A közönségdíjat az az alkotás kapja, amelynek a legtöbb kommentet sikerült megszerzenie. A közönségdíjas képekre szavazók között 3 db 2012. szeptemberi Galaktikát sorsolunk ki.

A pályázat kiírói fenntartják maguknak a jogot, hogy a

közönségsvavazásból kizárjanak képeket, amennyiben azok színvonala nem ér el egy minimális szintet.

Beküldési határidő: 2012. augusztus 31.

Eredményhirdetés: 2012. szeptember 21.

Novellapályázat 2012

Határidő: 2012. szeptember 16.

Az Aposztróf Kiadó szerkesztősége és a Corvin Művelődési Ház negyedik közös novellapályázatát hirdeti meg. Tematikus megkötés nincs. Egy-egy szerző legfeljebb három, saját művel pályázhat. Eddig még nem publikált pályaműveket fogadunk el. Akár nyomtatásban, akár elektronikus formában közönség elé tárt novellák automatikusan kizárják magukat a pályázatból.

Terjedelmi korlátok: minimum 2000 leütés (szóközökkel, kb. 1 A/4 oldal), maximum 10 000 leütés (szóközökkel, kb. 5 A/4 oldal). Ettől lényegesen eltérő művek kizárják magukat a pályázatból.

A pályamunkákat a **novellapalyazat@apozstrof.hu** címre kell elküldeni, MS WORD.doc formátumban. A fájl elnevezését az alábbi formátumban kérjük: Szerző neve - Novella címe.

Nevezési díj: novellánként 2000 Ft.

A nevezési díjat a következő bankszámlára kell átutalni a pályamű(vek) beküldésével egyidejűleg

Nagy és Heteyei Kft. - Otp Bank - 11716008-20071082

Külföldről: SWIFT: OTPVHUHB

IBAN: HU14 1171 6008 2007 1082 0000 0000

vagy a kiadó címére postai csekken eljuttatni:

Nagy és Heteyei Kft. (Aposztróf Kiadó) 1161 Budapest, Rákóczi út 36.

A beérkezett nevezési díjról, valamint a pályaművekről igazoló e-mailt küldünk. A pályamű és a nevezési díj elküldésével a pályázó hozzájárul, hogy az Aposztróf Kiadó a novellát egyszeri alkalommal könyv formájában megjelentesse. A pályázatoknak a nevezési díjjal együtt legkésőbb 2012. szeptember 16-án (vasárnap) 24 óráig kell beérkezniük. A késve érkező pályázatokat nem áll módunkban versenyeztetni.

Eredményhirdetés: 2012. október 16., a Kiadó honlapján <http://www.apozstrof.hu>, valamint az Erzsébetligeti Színház - Corvin Művelődési Ház honlapján (<http://www.kulturliget.hu>)

Díjazás:

A zsűri döntése alapján az Aposztróf Kiadó három szerzőt egyenként 20 000 Ft jutalomban részesít, további öt szerzőt pedig könyvcsomaggal jutalmaz.

Az Erzsébetligeti Színház - Corvin Művelődési Ház további öt különdíjat ad át.

A szakmai zsűri által díjazott, valamint értékesnek talált novellákat könyv formájában megjelentetjük, erről a szerzőket e-mailben értesítjük. (Ennek feltétele a megfelelő számú minőségi pályamű.) A kötetbe került szerzők egy tiszteletpéldányra jogosultak. Az ünnepélyes eredményhirdetésre, valamint a könyv bemutatójára 2012. november 17-én, szombaton 15.00 órakor az Erzsébetligeti Színház - Corvin Művelődési Házban kerül sor.

Azon pályázóknak, akiknek a műve nem kerül be a kötetbe, vigasztdíjként az Aposztróf Kiadó könyvei közül egyet postai úton eljuttatunk.

A pályázattal kapcsolatos további kérdéseire az info@apozstrof.hu elektronikus levélcímen válaszolunk.

A bosszú érája (18+)

Csak felnőtt olvasók részére!

(Előzmény:

Jimmy Cartwright: A vízsga, avagy halott ninja ritkán táncol)

Osaka külvárosa, napjainkban

- Takarodj innen, te rohadék! Ez az én helyem! - üvöltötte a rozsdás bevásárlókocsit toló idős hajléktalan. Az egykor jobb napokat látott virágkereskedés romjai közt kuporgó alak alig hederített a durva hangra. Mintha a töredezett járdán csattogó esőcseppek számlálása kötötte volna le a figyelmét. Az öreg fejét elöntötte a vér.

- Süket vagy, te kis pöcs?! Majd neked is az agyadba vésem, hogy ez az én területem!

A kiérdemesült ballonkabát alól egy csavarhúzó került elő, a vénség ezzel rohamozta meg az ismeretlent. Az aggastyán persze nem is annyira a romok közt kialakított vackát, inkább a saját hírnevét védte. Az utca törvénye szerint, ha rossz a hírneved, király vagy, ha nem, akkor egy senki, a csicskák csicskája.

Az idegen talpon termett. Jóval magasabb és fiatalabb volt ellenfelénél, a halálosnak szánt döfést tenyértővel elvezette, majd egy szabályos mawashi-gerit helyezett el támadója halántékán. Ezt egy gyors ütőssorozat követte, amely az öreget a kocsinak röpítette. A fémhulladékkal teli rakomány plafonrepszto csörömpöléssel borult fel, az elaggott test pedig kifacsart rongycsomóként hullott melléje. A fiatal férfi is az utca törvénye szerint járt el, amikor még kétszer ágyékon rúgta a földön heverőt. A lepukkant külvárosok háborús zónák, ahol senkit sem szabad alábecsülni. Hattori Tanosuke, az elbocsátott szamurájtanonc a kolduslét keserű hónapjai alatt tanulta meg mindezt.

Hideg közönnyel kutatta át a félholtra vert szerencsétlen holmiját, hátha talál némi élelmet. Nem járt sikerrel, mivel ténykedését dühös kiáltások zavarták meg.

- Nézzétek! A köcsög kinyírta Ono bácsit!

Legalább nyolc, meghatározhatatlan korú és nemű csavargó bukkant elő az egyik sikátor homályából.

- Na, vonszold csak ide a segged, te nyomorult hiéna! Hadd nyúzzunk meg!

A szitkozódó alakok elhasznált redőnyhúzókat, csavarulcsokat, vagy félbetört sörösüvegeket lóbáltak. Tanosuke fegyvertelen volt, ráadásul két napja nem evett. A küzdelem megint egyenlőtlennek tűnt, mint azon az átkozott napon...

Tanosuke lassan hátrálni kezdett üldözői elől. Tudta, okosabb lenne elfutni, de harcos büszkesége még parázslott benne. Pedig ezektől az ember-csótányok kezétől elesni... egy nyomorúságos élet méltatlan befejezése lenne...

Hirtelen fékcsikorgás zökkentette ki kavargó gondolataiból. Egy éjfekete Nissan farolt az egykori harcművész-tanítvány háta mögött.

- Odass! Csövesbunyó! - kurjantott ki az autóból egy fiatal hang.

- Veszed a telóddal? - kérdezte egy másik.

Mielőtt még Tanosuke elgondolkozhatott volna az elhangzottak furcsaságán, két kődarab súrolta a vállát. Egy harmadik a Nissan motorháztetején koppant fémes robajjal.

- A vadiúj fényezés, te barom! - ordította a sofőr.

- Hé, fiú! - szölt ki Tanosukénak a leeresztett ablakon egy zselézett hajú, napszemüveges suhanc. - Használd ezt!

Egy hosszúkás, sötét tárgyat dobott ki a kupéból, amely csilingelve érkezett az aszfaltra. Tanosuke szeme elkerekedett. Hiszen ez egy vipera! Két kézre fogta a fegyvert, mintha szamurájkardot markolna. Így legalább egyenlők az esélyek.

A csavargók meglepődtek az iménti jeleneten, egy pillanatra tétováztak.

- Halihó! - rikkantotta ismét a napszemüveges srác, kezében bankjegyet lobogtatva. - A győztesnek fizetek húsz dolcsit! Méghozzá amcsit, nem ausztrált!

Több sem kellett a sikátorok kalózáinak. Méhrajként próbáltak ellepni Tanosukét. Másodpercek múlva éremlyítő puffanások, recsenések és vinnyogások jelezték, hogy az ifjú harci jártassága meg nem merült teljesen feledésbe. Tanosuke kíméletlenül bezúzott minden útjába kerülő koponyát, szétmorzsolta a rimánkodásra emelt kezeket. Az összes addigi sérelmét az otthontalanokra zúdította.

- Basszus! Ez egy mániákus!

- Hé, elég lesz! Már kinyírtad őket!

Az autóból felhangzó kiáltások alig jutottak el Hattori tudatáig. Magán kívül csépelte az élét testeket, amíg csak bírta szusszal. Egy ismerős kattanásra lett figyelmes. A napszemüveges, cingár fiú három másik haverjával kiszállt a Nissanból, kibiztosított pisztolyt fogva Tanosukéra.

- Nyugi van, oké?

Pár feszült pillanatra farkasszemet nézett a sáros, rongyos, szakállas alak és a négy másik. A zselézett hajú, cingár, két punk-frizurás (egyikük szókített, másik pirosított tincsekkel), és egy tagbaszakadt kopasz. Mindannyian a húszas éveikben jártak, bőrdzsekit, farmert és sportcipőt viseltek. Az alacsony bandavezér szólalt meg újra:

- Figyu, azt látom, hogy te harcos vagy! Azt is csipázom ám, hogy rohadtul be vagy pöccenne... mert valaki elbánt veled!

Tanosuke felmordult és szorosabbra fogta a viperát. A pisztolyt tartó kezek megremegtek.

- Hogy honnan jöttem rá? - folytatta a napszemüveges. - Fiúk, mutassátok meg!

A négy fiatal lassan feltúrte pólóját, láthatóvá téve tetoválásaikat. Tanosuke szeme elkerekedett. Yakuzák!

- Segíthetnél nekünk - mondta tovább zavartalanul a kis főnök. - Cserébe megadom neked, amire vágyasz! A bosszú örömét! Nos...?

Tanosuke lassan leeresztette a fegyverét.

***

A kertvárosi villában, ahová Tanosukét vitték, minden együtt volt a jó bulihoz: márkás italok minden mennyiségben, lányok, kokó, cigi. Az old-school hi-fi toronyból bömbölő zene áradt.

A banda vezetője Kohaku néven mutatkozott be. A tagbaszakadtat Sanatomónak hívták, a punkok közül a szókét Atsutanéknak, a piros tarajút Masahirónak. Atsutane vezette az autót, eleinte méltatlankodott Tanosuke szaga és az új ülésruhazat miatt, de Kohaku végül lecsendesítette.

A villában Hattori végre lefürödhetett, megborotválkozhatott, bár tiszta ruha helyett be kellett érnie egy kimónóval. De a „modern róninlét” több mint fél éve után ez is felüdülés volt számára.

Időközben újabb party-arcok érkeztek meg. Kohaku és cimborái már eljutottak arra a pontra, amikor az elfogyasztott alkoholt és a felszívott fehér csíkok lerombolják a gátlásokat, s kezdődik a bizalmaskodás. Sanatomo agresszív táncba kezdett, fellökve mindenkit, aki az útjába került. Masahiro a legújabb japán rock-slágereket üvöltötte, eszelős léggitározás közepette. Atsutane pedig túlzott lelkesedéssel próbálta bemutatni Tanosukét az újonnan jötteknek.

- Ez egy valódi utcai harcos! Úgy kempózta le csöveseket, mint a filmekben, hö... hö...! Hé, öregem, ugye tanultad azt az izét... a kobudót!

Tanosuke felsóhajtott. Hogyan is magyarázhatná el ennek a tudatlannak?

- Igen, azt is - válaszolta az egyszerűség kedvéért.

- Lazulj már, haver! - szólt közbe Kohaku. Újjai közt elegáns mozdulattal aranykarikás cigarettát pörgetett. Csurig töltött whiskeys poharat tölt Tanosuke elé.

- Rajta, ne légy szégyellős! - unszolta az ifjú yakuza újdonsült pártfogoltját. Tanosuke habozását látva, Kohaku végül elvigyorodott.

- Oké, oké, nem erőltetem! Sumiko, kérlek! Mutasd meg a vendégünknek a jakuzzit!

Kohaku hívására egy kreol bőrű lány lépett elő, aki a gondozott kerten keresztül egy másik épületrészbe vezette a zavarodott Tanosukét.

- Aztán vigyázz vele, haver! A csaj remekül judózik! - kiáltott utánuk Kohaku.

A régies stílusú fürdőházba nem hallatszottak a tivornya zajai. Tanosukénak végre sikerült ellazulnia a bugyborékoló, kellemesen meleg vízben. Sumiko ledobta a ruháit és a fiú mellé ereszkedett a medencébe. Japánban a meztelenség a természetes dolog, nem szégyellnivaló. Tanosuke gyönyörködött a lány mandulavágású szemében, bőrének olajos tónusában, és karcsú, nőiesen izmos alakjában.

- Honnan jöttél? - kérdezte végül a fiú.

- Hawaiiin születtem - felelte Sumiko. - Félig amerikaiinak számítok!

Mindketten felnevettek. A lány folytatta:

- Apám egy üzleti útja során Honoluluban járt. Ott ismerkedett össze anyámmal.

- Hát ez nagyon romantikusan hangzik... attól tartok, az én történetem nem ilyen...

- Mindenkinnek van múltja! - vágott közbe a lány. - Nálunk viszont nem szokás kérdezősködni.

Vagy háromnegyed órán át áztatták tagjaikat, ezután Sumiko egy kis hálólhelyiségbe vezette a fiút.

- És most? - Tanosuke hirtelen gyámoltalannak érezte magát, amiért feltette a kérdést. De a hosszas nélkülözések után alig akarta elhinni, hogy végre jóra fordulnak a dolgok.

- Hogy most mi lesz? - vont fel a szemöldökét harciasan Sumiko, miközben a fekvőhelyre lökte a fiút. - Hát judózunk, te lüke! Vagy vissza akarod utasítani egy yakuzafőnök lányát?

* * *

- Figyelj, haver, nálunk tényleg nem szokás kérdezősködni! Én nem vájkálok a múltadban, cserébe te se kérdezz semmit,

csak tedd, amit mondok! Ne feledd, hogy jó emberismerő vagyok!

Tanosukét kezdte irritálni fiatal pártfogójának fölényeskedő hangja. Mélyet lélegzett, érezte, amint a ki szétáramlik tagjaiban. Ha túrnie kell még, hogy közelebb jusson a bosszú órájához, hát tűr.

Kohaku metál-ezüst Mercedesével száguldoztak Osaka belvárosában, napokkal később a találkozásukat követően. Az ifjú yakuza nem sokat törődött a piros lámpákkal.

- No és hogy ízlett a hawaii csirke? - faggatta Tanosukét.

- Azt mondtad, nem kérdezősködsz!

Kohaku felröhögött.

- Látom, te vagy az én emberem! Egyébként Sumiko mondta, hogy a húgom?

- Egy szóval sem említette - felelte Tanosuke a meglepetés legkisebb jele nélkül.

- Igaz, annyiból a húgom, hogy az apám lánya, hehe...

Kisvártatva egy híradástechnikai cikkekkel teli raktár mellett parkoltak le. Kohaku rágyújtott az elmaradhatatlan cigaretájára, majd az épület vasajtaja felé invitálta újdonsült barátját. Kohaku hármat koppantott az ajtón, mire az feltárult. Kövér, szürke overallos férfi állt a bejáratban.

- Nicsak, a Kis Skorpió! - szólította meg az ismeretlen Kohakut. Majd Tanosukéra sandított. - Ő az új fullánkod?

- Dugulj el, dagikám! Hol van a góréd?

Kartondobozok hegyei között jutottak el az irodáig. A dobozokban a legújabb plazmatévék, rádiók, laptopok és más luxusáruk álltak. A kis irodahelyiségben egy középkorú férfi fogadta őket.

- Nahát, Kohaku-san! Micsoda meglepetés!

- Üdv, Chono! Mi az ábra?

- A szokásos... - Chono egy vastag borítékot nyújtott át két kézzel a fiúnak.

- Rendicsek! - mondta Kohaku, miután gyorsan átszámolta a bankjegyköteget. - Más egyéb?

- Hidetoraék elégedettek voltak a mobiltelefonokkal? - kérdezte Chono ártatlan képpel.

- Te mi a tökömről beszélsz?

- Hidetora tegnap itt járt az embereivel és elvitte a száz mobiltelefont, amit nálad rendelt meg Kohaku és előre kifizetett...

- Marha, barom! - Kohaku dühében megrángatta az idősebb férfit. A kövér overallos megpróbált főnöke segítségére sietni, vesztére... a Tanosuke markában megjelent vipera a másik térdhajlatán csattant. A kövér ordítva bukott fel, görcsösen markolászva a fájós testrészét.

- Kérlek, Kohaku-san... hiszen itt előttem hívott téged, és megbeszéltétek... - Chono hangja elfulladt a rettegéstől.

- Szóval az a köcsög a füléhez emelte a telóját, és úgy csinált, mintha velem dumálna?

- Valahogy úgy...

- Te idióta balfék! Bedóltél ennek az ósdi trükknek? - Kohaku arca egy oni vicsorgásává torzult. - Miért nem kérted el tőle azt a kibaszott telefont? Már másodszor játssza ezt el velem! Nem megmondtam, ha ilyen biznisz van, akkor én hívlak?!

Chono nagyokat nyelt, de nem bírt válaszolni.

- Hallod-e, öreg - folytatta Kohaku vészjóslóan nyugodt hangon. - Nem lehet, hogy egy követ fűjsz azokkal a fartúrókkal?

A súlyos vád megoldotta Chono nyelvét.

- Esküszöm nem, Kanohuke-san! Bocsáss meg! Megtérítem a károdát!

- Naná, hogy megtéríted! Még ha a kölykeidet is kell kiárúsítanod! Addig is... nem árt, ha megtanulod, miért is hívnak engem Skorpiónak!

A cingár yakuza kezében krómozott dugóhúzó villant, amely egy pillanattal később vérpatakat fakasztva hatolt be a raktárvezető orrába. Chono csillár-repesztő sikollyal roskadt össze, a fájdalomtól sokkoltan fetrengett a padlón. Kohaku kifejezéstelenül nézte egy darabig, majd intett Tanosukénak.

- Gyerünk! Itt mára végeztünk!

Elmenőben a Skorpió még belerúgott a kövér overallosba.

- Látod, pufikám? Már két fullánkom van!

A raktárból kiérve az ifjú gengszter sietve rágyújtott, majd Tanosukéra kacsintott.

- A jó vezető fegyelmet tart! Most pedig iszunk egyet! Méghozzá a főnökkel!

* * *

Dél is elmúlt, mire az Osaka Üzleti Park egyik impozáns, vasbeton kolosszusához érkeztek. A portaszolgálat fegyveres tagjai mély meghajlással köszöntötték a „Kis Skorpiót” és kísérőjét, majd a gyorslifthez vezették őket. Az ötvenedik emeleten álltak meg. Kanohuke közben elmagyarázta Tanosukénak, hogy az egész épület az Abukara családé, a benne működő ingatlanügyletekkel, és pénzügyi befektetésekkel foglalkozó cégekkel együtt.

Egy fényűző, a Tokugawa-sógunátus korát idéző szobában fogadta őket Abukara Dayu, Kohaku apja, a család feje. A főnök hétköznapi kinézetű, alacsony, köpcös férfi volt. Egyedül méregdrága, tejfehér öltönye és ékszínké, selyem nyakkendője jelezte státuszát. Apró, malacszemével hosszasan méregette Tanosukét, aki lehajtott fejjel állt előtte.

- A fiamtól már sok jót hallottam rólad - szólalt meg végül Abukara. Intett az ifúnak, hogy helyet foglalhat. Egy inas két, szakéval teli csészét helyezett eléjük. - Elszánt harcosokra mindig szükségünk van. De figyelmeztetek, csak a feltétlen hűséget értékeljük! - a főnök mondandója végén felemelte a csészéjét. Tanosuke is így tett. - Légy üdvözlülve a családkban, fivér!

Egyszerre itták ki a felmelegített italt.

* * *

- Az a köcsög Hidetora megint megszivatott! Lenyúlt tőlem egy rakás mobiltelefont az ökor Chono miatt! - dühöngött Kohaku, miután kettesben maradt az apjával.

Abukara Dayu felállt ültéből és a panorámaablakhoz lépett. Kifejezéstelen tekintettel bámulta a kinti várost.

- Kezd a fejünkre nőni a kis féreg! Persze Akahito főnök háta mögé bújva könnyen ugrál!

Abukara hirtelen keményen a fiára pillantott.

- Kompromittálnunk kell őket az oyabun előtt! Jól figyelj, Kohaku! Ha személyesen Ő rendeli el a visszavonulatusukat, akkor a területük a miénk lesz! Világos, amit mondtam?

- Igen, apám!

- Az új barátodat ismeri a többi család?

- Nem, még nem...

- Helyes! Maradjon is így! Ő lesz a titkos fegyverünk!

A „Kis Skorpió” önkéntelenül is elvigyorodott. Abukara vonásai is megenyhültek néhány pillanatra, majd ismét komollyá vált:

- Ebben a játszmában a türelem a legfontosabb! Csakis a türelem hozza el nekünk a bosszú óráját!

* * *

- Most, hogy már hivatalosan is tesók vagyunk, pár dolgot elárulhatnál magadról... persze csak nagy vonalakban, érted... - Kohaku

faggatózására Tanosuke kezében megállt az evőpálcika. A két fiatal egy belvárosi, előkelő étterem különtermében ebédelt. Barátja tévovázását látva, a Kis Skorpió gyorsan szabadkozni kezdett.

- Tudod, mi sem voltunk mindig ilyen nagymenők - Kohaku rágyújtott elmaradhatatlan cigarettájára. - Apám Kobe környékén húzta az igát egy erőműben, amíg anyámat el nem vitte a rák. Osakába jöttünk, ekkor már az öregem a fejébe vette, hogy nem lesz senki cselédje. Beállt a yakuzához, aztán szépen fölverekedte magát a ranglétrán.

Tanosuke egy rövid ideig elgondolkodott, majd ő is feltárta múltjának fájdalmas pontjait.

- Én a fővárosból származom. A szüleim magas rangú állami hivatalnokok. Harcművészetet tanultam egy neves mester keze alatt. Aztán elbuktam egy nehéz vizsgán, amivel elúszott egy előnyös házasság lehetősége is... a harcművészeti akadémiáról eltanácsoltak, a családom pedig kitagadott. Hogy visszanyerjem előttük arcomat, saját vállalkozásba kezdtem, de a válság miatt csődbe mentem. Nemsokára az utcán találtam magam. Röviden ennyi a lényeg...

- És mi volt a feladatod azon a vizsgán? - kérdezte Kohaku két szippantás között.

- Meg kellett küzdenem egy ninjával, első vérig.

- Tyú, apám! Szóval olyan fekete ruhás alakkal, aki jön a nunchakujával, meg a surikenejével, te meg vártad őt egy szál karddal, mint a filmekben...

- Csak kardokkal küzdöttünk meg. Én a hagyományos pánccelt viseltem, ő is a tradicionális, sötét ruhát, álarcostul.

- Ez komoly?! - Kohaku elfriccskázta a parázsló cigarettavéget. - Haver, már ne is haragudjál, de a mestered egy lúzer volt, ha ebbe belement! Rajtad tíz, vagy húszkilónyi felesleg, az a fickó pedig egy szál giben...! Akkor neked esélyed sem volt! Téged átverték!

Tanosuke megdermedt.

- A tini-ninja a bigét is lenyúlta előled?

Bokkai mester kitagadott tanítványának kezében csikorgó recsenéssel tört szét a pohár. Kanohuke gunyoros hangja csak olaj volt a tűzre. A barátja tekintetétől a Kis Skorpió komolyan megrémült.

- Hohó! Ne húzd fel magad, cimbi! Bocsi, tényleg elvettem a sulykot... - a cingár gengszter a saját zsebkendőjével kezdte szaporán kötözgetni Tanosuke vérző tenyerét. Közben be nem állt a szája. - Ne haragudj, de engem ez budo, vagy bushido-izé sosem hozott lázba! Az amcsik sosem tanultak ilyet, mégis a fejünkre basztak két atombombát! Az öregem is sokszor fáraszt, amikor a türelemről, meg a fegyelemről papol, de ő legalább érti a harc lényegét! A végsőkig elmenni! Csak ekkor lehetsz nyerő, érted? Látom, kezded összeszedni magad, pajti, figyelj végére járunk egy rendezetlen ügynek, aztán előkerítem neked az ex-mesteredet! Merthogy rajta akarsz bosszút állni, nemde?

Hattori képtelen volt felelni. Lehetséges volna, hogy... eleve Bokkai sensei hibázott?

***

Az Akahito elleni hadművelet előkészítése két-három hónapot vett igénybe. Első lépésként Abukara emberei Akahito ellen hangolták a többi főnököt. Kohaku kis csapata nyerőgépeket, könyvelőirodákat tört fel a velük szövetséges családok területén. A zsákmányt azonban csellel Hidetorához juttatták. Tanosuke feladata a pénz átcsempészése volt, mivel

őt még nem ismerték a konkurens banda tagjai. A legkülönbözőbb áruhákban és álnevekkel kellett felbukannia vagy az Umeda bevásárló negyedben, vagy a Tennoji Pályaudvar környékén, és vastag borítékokat, vagy sporttáskákat adott át más ügynököknek.

Idővel persze másoknak is feltűnt az egybeesés a fosztogató-sok és Akahito váratlanul megnőtt bevételei miatt. A családfelek panasszal fordultak az oyabunhoz, Akahito pedig kínos magyarázkodásra kényszerült. A főnök kárpótlást ígért, valamint, hogy számúzi Hidetorát.

Abukara főnök a tanácskozást követően megadta a jelet a fiának. Kohaku és csapata ekkor lendültek akcióba. A távozásra kényszerülő, félrészeg Hidetorát néhány testőrével Minato kerületben kapták el. Egy illegális húsüzembe hurcolták őket, ahol Hidetora - miután kénytelen volt végignézni, ahogyan embereit élelmiszeripari termékékké dolgozzák fel - végre ráébredt kétségbeesítő helyzetére. Térden csúszva könyörgött a Kis Skorpiónak.

- Mit akartok tőlem? Ne tedd ezt velem, fivér, azért a néhány mobiltelefon miatt! Kárpótollak, csak engedj el...

- Kit érdekelnek azok a szaros kütyük?! Én azt akarom, hogy dalolj nekem, pacsirtám! Hacsak nem akarsz megismerkedni a Skorpió fullánkjával!

Kohaku kezében felzúmmögött egy villanyfúró.

***

Az Akahito főnök tulajdonát képező éjszakai lokál kora hajnalban hadszíntérré vált. Kohaku géppisztolyos különítménye üveg- és csontszilánkok tengerén tört át a csekély ellenállást tanúsító ellenség vonalain.

„Az öregem azt mondaná, a Bíbor Eget rendelte el!” - mondta órákkal korábban a Kis Skorpió Tanosukénak. - „Vagyis nem ejtünk foglyokat! A nőknek sincs kegyelem! Ha úgy érzed, nincs gyomrod hozzá, haver, csak gondoldj arra a luvnyára, amelyik valamikor felbaszta az agyad! Úgy menni fog!”

Tanosuke ismét két kézbe fogta a viperát. Ismét erősen koncentrált a bosszújára. Ez a vértől iszamós munka is csak egy állomás az odafelé vezető úton... ezért is fogadott hűséget a tőle oly idegen világ klánjának...

A bosszúálló harcosnak nem lehetnek kétségei... vagy mégis?

Az ólomzapor első hullámát követően rohamozott Tanosuke. A fémbotjának csapásai alatt porcelánként törtek össze a sikoltozó arcok. Senkit sem kímélt...

Akahitóra a szaunában találtak rá, egy másik, bajszos férfi társaságában.

- Mit művelnek maguk itt?! - ordította az idegen. - Tudják, hogy ki vagyok én?

- Tudjuk. Csak egy idióta balek! - felelte közönyösen Kohaku, mialatt három golyót eresztett a bajszosba.

- Kelj fel! - rivallt rá a Skorpió a félelmében maga alá vizező főnökre. - Még elszórakozunk veled, te áruló!

***

Az oyabun rezidenciájában feszült csend uralkodott. Mikor a szindikátus elnöke megszólalt, hangja nem árult el érzelmet, mégis súlyosabb volt bármilyenű hatásvadász vádbeszédnél.

- Nem adtam parancsot sem Akahito főnök, sem Matsumoto rendőrkapitány likvidálására.

A klánvezér nem tett föl kérdést. Meggyőző magyarázatot

Tanosuke két év után végül hátat fordított a pankráció világának. Bár voltak kellemes élményei, Tiger Mask partnereként hamarjában bekerült a main eventerek közé. Megverekedhetett a „sportág” amerikai nagyságaival, többek közt Giant Bernarddal és Travis Tomkóval. Egy alkalommal Mexikóban is felléphetett El Mesías ellen, igaz, „veszítene” kellett a hazai kedvencével szemben. Bajnoki címet ugyan nem szerzett, viszont jól jövedelmezett a TV-ben való szereplés. Az újabb – immár az Egyesült Államokba szóló – egyéves szerződést már visszautasította.

Most a főváros egyik nevezettségének, az Ueno Parknak közelében várták a célszemélyt. Abukara főnököt az itteni klánok kérték meg egy „baráti szívességre”.

Hamarosan a járdán felbukkant egy húszas éveik közepén járó férfi, várandós feleségével, és egy három évesnél nem idősebb kislánnyal. A Park irányába tartottak, mosolyuk a kinyíló cseresznyevirágok üdeségét idézte Tanosukéban.

„Az ideális család a Felkelő Nap Országában!” – gondolta az ifjú, maga is elmosolyodva. Azután villámcsapásként rázta meg a felismerés. Ezek az arcok! Hiszen ők...!

– Kövesd őket! – adta ki a parancsot Kohaku Atsutanéknak.

Tanosukét émiyegés kerítette hatalmába. Hogyan lehetséges ez...? A végzet micsoda perverz módon készül megcsúfolni őt? Számlálni sem tudná, hány álmatlan éjszakán képzelte el a bosszúját, amely végre egy karnyújtásnyira van tőle.

– A spinét kell elcsapnunk, kölyköstül! – a Skorpió hangjára Tanosuke egy pillanatra leblokkolt.

Későn ismerte fel, milyen borzalomnak lesz részese.

– Yiháááááá! – rikkantotta Atsutane, és beletaposott a gázba. Tanosukéban feléledtek a régi reflexek. Párducként vetette magát a sorórra, hogy átvegye a kormány feletti uralmat.

– Hé, te meg mi a faszt csi... – a döbönt Kohaku többet nem mondhatott. A szlalomozó jármű szélvédőjén egy test puffanása, rövidebb később egy hatalmas csattanás hallatszott, majd egy iszonyatos rázkódás dobta meg az utasteret. Tanosuke kábán, vérző szájjal nézett körül. Atsutane alétan feküdt a műszerfalra borulva, Kohaku lassan tapogatózott a pisztolya felé. Az utcán női hang sikoltzott.

Az egykori szamuráj-növendék két gyors, fejre mért könyökütéssel tette harcképtelenné a Kis Skorpiót, kiszakítva kezéből a revolvert. Tanosuke ezután kivette magát az ajtón.

A világ szétesett körülötte, majd bizarr, véres kaleidoszkóppá állt össze, amint szembetalálta magát egykori ellenfelének, Kawazu Shinzo élettelen tekintetével. Okimoto Hideo ninjutsu mester tanítványa a közeli kerítésnek verődve, a Toyota roncsai alatt fejezte be földi pályafutását.

Tanosuke dühében csaknem letépte a terepjáró ajtaját, amint kirángatta a magatehetetlen Skorpiót.

– Abukara Kohaku, a Kohaku-klán alfőnöke! Elloptad tőlem a tisztességes harc lehetőségét, így bosszúm nem teljesezheted be! Többé nem köt a hűségesskü! Halj meg te is nyomorultul!

Tanosuke az utolsó szavaknál tökéletesen kivitelezte a „kardpróbát”. A penge villanása nyomán a Skorpió teste deréktájon vált ketté. Tanosuke hátrébb lépett a bíbor szökőkút elől, ekkor vette csak szemügyre Shinzo özvegyét.

Akechi Josuke sikoltozva, sokkos állapotban, a testével védte síró kislányát.

– Hidd el, nem ezt akartam! – a yakuzából újra róninná vált ifjú e szavakkal zárta le riválisának szemét. Még egy pillantást vetett a nőre, akiért egykor harcba szállt, majd az Ueno Park

felé iramodott. Maga mögött hagyta a növekvő, bámész sokaságot, a rendőrszirenák dallamával kísérve.

***

Kagoshima öböl, Gongen hegy, három hónappal később

Tanosuke az alkonyat aranyló pírjában gyönyörködött, amikor meghallotta a fékező kocsikat és az ajtócsapódásokat. A fekete autókból fekete ruhás férfiak szálltak ki, egyedül a vezetőjük viselt fehér öltönyt. Fenyegető komóttossággal lépkedtek fölfelé a kolostor kapujához vezető lépcsőn. Abukara Dayu a harag legkisebb jele nélkül nézett szembe fia gyilkosával.

– Kedves tőled, hogy üzentél nekünk! Most viszont gyere velünk, kerüljük a felesleges felfordulást!

– Mindössze egy órát kérek, főnök! Azután a maguké vagyok!

Dayu megrázta fejét, és intett két ismerős arcnak.

– Mít képzelsz magadról, te féreg? – hörögte a közeledő Sanatomo, oldalán az állig fegyverzett Masahiróval.

Abukara mindössze a kard villámgyors kirántását látta, és hogy a sötét zakós, sötét inges alak egyenest a pocakjának szegezi. Sanatomo és Masahiro átvágott torokkal rogytak a földre. Abukara többi embere a pisztolyaik után kaptak, de a főnök leintette őket.

– Egy óra, főnök, nem több! – Tanosuke szenvtelenül a gengszter nyakkendőjébe törölte a kardját. – El kell búcsúzzak valakitől!

Abukara és emberei visszaindultak a kocsijukhoz, ott várokoztak tovább.

– Karma! – mondta odabent Tanosuke egy öreg, mozgásképtelen szerzetesnek. Bokkai mester volt az, aki egy szélütés következtében lebénult, beszélni is képtelen volt már. Tanosuke a rejtőzéssel töltött hónapjait arra használta fel, hogy egykori mesterének nyomára bukkanjon. A volt tanítvány a szerzeteseket fegyverrel kényszerítette hallgatásra, majd több napot töltött Bokkai-jal, elmesélve neki az elmúlt évek történetét. Az öreg néma maradt, de szemének rezdülése jelezte, hogy megértette, amit a fiú mondott.

Az utolsó alkalommal így szólt Tanosuke Bokkaihoz:

– Talán az ön karmája volt, hogy rossz döntést hozott, amikor belevitt engem abba az értelmetlen párbajba... az enyém, hogy elbukjak, hogy róninná és bűnözővé váljak! Bosszút akartam állni Shinzón, de a karma szeszélyéből én toroltam meg a halálát! Lehet, hogy nem éltem szamurájhoz méltóan, de úgy halok meg! Most pedig tiszteljen meg azzal, hogy végignézi!

Hattori az öregembert a szentély egyik ablakába ültette, ahonnan jól láthat majd mindent.

– Sayonara! – elköszönt mesterétől, megigazította öltönyt, s hogy stílusos legyen, feltette napszemüvegét is, mielőtt kilépett az Élet Kapuján.

Tanosuke kezében kard és pisztoly volt, mikor kiszolgáltatta magát ellenségeinek. Nem kért, nem is kérhet kegyelmet, ezért ő adta le az első lövést. A kobalt és opál árnyalatokkal tarkított égbolt alatt elszabadult a pokol.

Bokkai mester fülének minden lövés felért egy robbanással. Arcának barázdáiban könnypatak csordogált; meredten bámulta a tűzfegyverek fényében rázkódó, golyóktól marcangolt testet.

Cyrus Livingstone

SAKKBOKSZER (A tomboló nagymester)

Határőrök vertek meg egy arab sakkozót Szegeden. Lékó Péter azt mondta, sajtótájékoztatót tart az ügyről. 2012-06-04

Csuszvinger Jackson húsz éve sakkozott versenyszerűen. Fotografikus memóriával, elképesztő stratégiai érzékkel és ötvenes bicepszekkel volt megáldva. Rettegtek tőle az ellenfelei és a rendőrök egyaránt.

Mint a sakkozók általában, ő is nagyon agresszív volt. Hogy lehűtse magát, autóbontóban vert szét kocsikat egy tíz kilós kalapáccsal, és pankrációkban tépett szét embereket, ám ez nem mindig elégtette ki.

Nemrégiben a sípcsontrúgó világbajnokságon vett részt Angliában, majd egy ketrecharcban tombolta ki magát – ez megfelelő felkészülést jelentett számára a sakkozáshoz is.

Ám azt, hogy mégis feszült maradt, igen hamar észre lehetett venni: a sakkszeny előtti már támadt némi afférja az edzőjével, aki súlyozás közben zavarta meg. A felbőszült nagymester egy jól irányzott köríves rúgással a sarokba küldte, majd a falhoz kente, és hatalmas pofonokat kevert le neki.

– Mondtam már, hogy ne zavarjanak! – üvöltötte magából kikelve.

A halántékán valósággal kidagadtak az erek. A megfélemlített edző sántikálva távozott, és örült neki, hogy élve megúszta az esetet.

Jackson később egy riportert vágott szájon, mégpedig olyan erővel, hogy három foga hullott ki. A sakkszeny ekkor kis híján botrányba fulladt, de a nagymester végül szembefordult az ellenfelével, és a szokásos farkasszemenzés következett. Az izgalmak az egekig fokozódtak. A rajongók fogadásokat kötöttek, bekiabáltak és petárdákat durrogattak. Aztán megkezdődött a várva várt csata. Jackson a Dán csellel próbálko-

zott, amit a nézők nem igazán tudtak mire vélni.

– Bunda! – kiabáltak és sörösüvegeket hajigáltak be.

A bíró sípolt, mire „hülye vagy” skandalás vette a kezdetét, de aztán elcsendesedtek végre.

A játék elején Csuszvinger sajnos hátrányba került, mivel túl sokat kockáztatott, és az ellenfele remekül védekezett... ráadásul gúnyosan mosolygott rajta, majd odasúgott neki valamit! A testes nagymester ekkor még visszafogta magát, de tisztán látszott a száján, hogy tízig számol. Aztán egy rosálás után mégis elszakadt nála a cérna! Felborította az asztalt, majd szemén köpte a bírót, aki közbe akart avatkozni. A biztonsági őrök berohantak, de már nem tudták megállítani a káoszt. A két sakkozó szurkolótáborra egymásnak rontott!

Baseballütők, viperák, kések kerültek elő. Aztán valaki elsütött egy pisztolyt, és a verekedők nagy része az utcára menekült. De ott se bírtak magukkal! Kocsikat borogattak fel, kirakatokat törtek be, gyújtogattak, és szemetesekukákat zúztak szét. Később kockaköveket hajigáltak a rohamrendőrökre, akik vízágyúval viszonzták a kedvességet. A „locsolkodás” befejeztével könnygázt vetettek be, majd az összes mozdítható rendőrt és határőrt a helyszínre vezényelték.

A sakkszenyokat igen komoly nehézségek árán sikerült csak megfékezniük, Csuszvingert pedig előállították. Őt határőr kellett a megfékezéséhez, de le tudták végül gyűrti. A rendőrség és a biztonsági szolgálat azóta beléptető rendszert tervez a nem kívánt szurkolók kiszűrésére.

Szolgáljon tanulsággul ez az eset, minden agresszív sakkozó számára!

Norton

Házbeszéd

Régen jártam erre. Vagy lehet, hogy annyira nem is. Mindenesetre meglepett, amikor a ház, ami mellett elmentem, így szólt hozzám:

– Búúú... Húúúú - nem volt túl elmés, elismerem. Mégis kissé ijesztő.

Házak nem is szoktak ilyeneket mondani. Meg másmi-lyeneket sem. Talán nem is a ház, hanem egy kísértet? Mít akarhat tőlem egy kísértet napfényes délután? Főleg így, házon kívül?

– Ööö... helló? - próbálkoztam.

– Búúú... Húúúú! - ismételte nyomatékosabban a ház. Vagy a kísértet. Házon kívül.

– Bárcsak érteném, mit mondasz! - sóhajtottam kissé lemondóan. Ezt a rejtélyt se fejtem ma meg, úgy látszik.

– Te meg akarsz érteni, ketyós?

– Nagyon szeretnék, de miért volnék ketyós?

– Hát normális ember nemigen beszélget házakkal - szögezte le a ház.

– Aha, ezt aláírom. És mondd, normális házak mióta beszélgetnek emberekkel?

– Hhehehehehe! - nevetett a ház, és most már biztosan boldognak nézett az utca népe, mert én is vihogtam vele.

Kévirág

<http://metarjuna.files.wordpress.com/2010/05/gaia1.jpg>

A madár

A madár repült. Könnyedén hasította a levegőt. A szél a szárnyai alá nyúlt, és gyengéden a magasban tartotta. Átengedte magán, vagy felemelte. Segítette.

Ez mindig is így volt. Az emlékei peremén még derengett az a nap, amikor először állt fel a fészek peremén. Megérezte a szelet, és megrészegült az érintésétől. A hátára vetette magát, és repült. Félelem nélkül, és boldogan.

Messze-messze elmaradt már mögötte a fészek és az ismerős erdő. A levegő megtelt verébszivajjal:

- Vigyázatok a széllal, a sziklafalnak sodor! - ezt zsvajogták.

A madár is meglátta a falat. Nem félt, megbízott a szélben. Csakhogy a sziklafal gyorsan közeledett.

- Igazuk van a verebeknek! - rémült meg a madár, és elfordult. Nem kellett harcolnia, egyszerűen kieresztette a szelet a szárnyai alól.

Nem esett le azonnal. Lassan veszítette el a magasságot, ami az otthona volt. A fák eltakarták az eget. Civakodás számúzta a csendet. A föld szaga áporodottá tette a levegőt. A madár megpróbált ágról-ágra röppenni és csivitelni, civakodni, ahogy a verebek. Boldogtalan rabnak érezte magát.

- Elég volt ebből, fel! - kiáltotta. Megfeszítette a szárnyait, és repült. Fel, fel, egyre magasabbra.

- Vissza fogsz zuhanni! Odáig senki nem jut fel! - csipogtak utána a verebek.

Már nem figyelt rájuk. Csak repült, repült egyre magasabbra. Élvezte a szárnyai erejét és a kitáruló égboltot. A csendet, a szabadságot, a tisztaságot.

<http://www.varbak.com/hu/repulo-madar.jpg>

Hirtelen ismerős bizsergést érzett a tollai között.

- Te vagy az, Szél?

- Én vagyok - suttogta a szél, és egy kissé magasabbra emelte a madarat.

Most nem feküdt rá. A saját szárnyaival repült, és fél szemmel a sziklafalat nézet. A termikeket, felszálló légáramokat figyelte. Kerülgette és próbálgatta.

- Most - biztatta a szél.

A madár megfeszítette a szárnyait. Egy termik pedig mege-melte. És ott volt: kitárult előtte a hegyek világa. Szurdokokkal, szirtekkel, magasságokkal és mélységekkel teli, csodálatos világ. Már ismerte a termikjeit is. Olyanok voltak, mint a lenti. Viccesek és veszélyesek. Részgítőek.

- Itthon vagyok! - kiáltott a madár. - És köszönöm - súgta a szélnek, ahogy a hátára feküdt.

Kévirág

Földanya

Kellemes júliusi délelőtt volt. Hosszú, fárasztó sétám végén letelepedtem az erdő melletti játszótér kopott padjára. A melegben jólesett egy kis pihenés. Kinyújtóztattam fáradt lábaimat, kényelmesen hátradőltem, és mélyet szippantottam az olajfa illatú levegőből. Élveztem a nap melengető sugarait. Ekkor könnyű fuvallat kerekedett, és belekapott az erdő fiatal tölgyfáinak lombjába. Azok szép lassan hajladozni kezdtek, és suttogó leveleik hangja olyan érzést keltett bennem, mintha a fák... beszélgetnének egymással! Elmosolyodtam, lehunytam a szemem, és csak hallgattam az erdő hangját. Csodálatos pillanatot! Békés, szinte... tökéletes...

- Az emberek olyan ritkán állnak meg, hogy gyönyörködjenek a természetben! - panaszkodott egy vékony hang a jobb oldalamon.

Álmosan kinyitottam a szemem, és ráérősen szemügyre vettem a jövevényt. Egy apró tündér repkedett mellettem, nagy, barna szemei most kíváncsian csillogtak. Fura módon nem lepődtem a jelenlétén. Talán a hely, és a pillanat varázsa tette...

- Sosem voltak különleges képességeim, de téged most látlak - suttogtam tünődve. - Mégis... hogyan?

- Nem tudom - csiripelte tanácstalanul. - Számít ez valamit? Némán nemet intettem.

- Téged megszólított az erdő. Megérintett az élet... Tudod, az emberek lassan elfelejtik a természetet, és nem tisztelik föld-

anyát, pedig... minden élet belőle ered. Az ő testéből születünk, és ő táplál minket. Életet ad, és életben tart... Nélküle nem lenne semmi, nem lennétek... ti sem!

- Mindezt értem, de... mégis, mit tehetek én? Mit tehet... egyetlen lélek?

- Mindenkinek azt kell tennie, amiben a legjobb. Amúgy, ne becsüld le magad... Minden lélek egyformán fontos!

- Elég jó novellákat írok, talán... a természetről kellene írnom? Nem értem, hogyan segíthetnék földanyának, egy kitá-lált történettel?

- Ébressz gondolatokat, érintsd meg az emberek szívét! Hisz tudod, hogy mindenki tehetséges valamiben! Te épp... ebben! - trillázta a tündér, és apró teste lassan halványulni kezdett.

- Elveszítem a képességemet? - dörmögtem szomorúan. - Pont most, amikor már kezdtem megszokni...

- Ne aggódj, csak a „látói” képességedet... Az írói tehetséged megmarad! - a tündér búcsúzóul még rám kacsintott, majd végképp eltűnt a szemem elől. Szédülni kezdtem, és lassan elsötétült előttem a világ...

A padon tértem magamhoz. Dél felé járhatott az idő, és a napsugarak pokoli erővel záporoztak rám. Kiszáradt a szám, és a gyomrom is kavargott. Halványan rémlett, hogy álmodtam valamit, - de hogy pontosan mit, arra már nem emlékeztem. Na igen, így jár az, aki elalszik a tűző napon! Émelyegve feltápászkodtam, és a tölgyfák árnyékában elindultam hazafelé...

bel corma

A kék lángocska

Jártál-e már igazán csendes faluban? Olyan helyen, ahol nincs kiabálás, veszekedés, szitkozódás, de még jajgatás sem. Nem? Hát, talán azt gondolhatnád, hogy ilyen falu nincs is a föld kerékén, ha nem éppen most mesélnék róla. Mert bizony, pontosan erről akarok mesélni.

Ebben a különös világvégi falucskában olyan sűrű, nagy volt a csönd, hogy szinte szakítani lehetett volna belőle egy-két falatnyit, mint a jófajta foszlóskalácsból. Itt aztán nem volt egy szava se gyermeknek, se felnőttnek, de még a kutyák sem ugattak, és a macskák se nyávogtak. Néma volt itt minden teremtet lélek. Bárki bármit is gondolt magában, amint nyitotta száját, hogy azt másokkal is tudassa, torkára forrt a szó.

No, az is igaz, hogy nem volt ám ez mindig így. Ez a falu is épp olyan ricsajjal teli volt, mint az összes többi, szerte a világon. Hanem egy nap váratlanul mindenki megkukult, anélkül, hogy ennek okát bárki is sejtette volna. Átok volt ez, természetzi csapás, vagy varázslat? Senki sem tudta. Elnémultak mindannyian, emberek és állatok egyformán, és fogalmuk sem volt róla, hogy mit tehetnének ez ellen. Így aztán szép lassan beletörődtek, és élték tovább végtelenül csendes életüket.

Ebben a faluban lakott Pisti is, a cipész legkisebb fiacskája. Semmiben sem volt különb, vagy más, mint a többi gyermek, játszott, hancúrozott, és szívesen segített a szüleinek, amiben csak tudott.

Így volt ez mindaddig, amíg egy éjszaka különös álmot nem látott. Álmában egy kicsi tündérlány jelent meg előtte, és azt mondta a kislegénynek, hogy kövesse a kék lángocskát, ha azt akarja, hogy visszatérjenek a hangok a faluba. Mire Pisti meg-szóllhatott volna, a tündérke eltűnt, a fiúcska pedig felébredt.

Sokáig törte a fejét reggel, hogy vajon mit jelenthetett ez az álom, de nem tudott rájönni. „Kék láng? Ki hallott már olyat? Zagyaság – gondolta magában. – Olyan nincs is.” Hanem amint így töprengett, tekintete az ablakra tévedt, és szemei olyan nagyra tágultak a meglepetéstől, mintha kocsikerekékké lennének. Kívül, az ablak párkányán ugyanis egy apró kék lángocska csücsült, és hívogatóan hajladozott jobbra-balra.

No, Pistinek se kellett több, leugrott az ágyról, az ablakhoz szaladt, és egyetlen mozdulattal szélesre tárta. A lángocska viszont egyből felröppent a szomszédos szilvafára. A fiú magára rántotta nadrágját, ingét, belebújt a cipőjébe, és már rohant is kifelé a kertbe.

A kék lángocska közben tovább libegett, a szilvafárról átlendült a kerítésre, onnan meg ki, egyenesen az utcára. Fáról-fára szökölt, Pisti pedig gondolkodás nélkül szaladt utána.

Egészen addig futott, amíg rá nem döbbsent, hogy már régen maga mögött hagyta a falut és az egyre sűrűbben álló fák között szökdécsel az erdőben. Ekkor megtorpant. Körülnézett, és szomorúan látta, hogy letért az ösvényről, úttalan úton jött, s most nem tudja, merre induljon haza.

Hanem a lángocska ahelyett, hogy türelmesen megvárta volna, amíg Pisti kibúslakodja magát, inkább tovább röppent maga után csalva a fiút. A kislegény meg arra gondolt, hogy ennél jobban már úgysem tévedhet el, hát követte továbbra is a lángot.

Így mentek, szökkentek hajnaltól alkonyatig, amikor az erdő fái végre ritkulni kezdtek, és Pisti szeme előtt egy csodálatos tó képe bontakozott ki. A tó távoli felét pirosra festette az éppen alábukó Nap.

A fiúcska nagyon elfáradt, ezért igencsak megörült, amikor észrevette, hogy a kék lángocska letelepedett egy tó fölé hajló faágra abbahagyva a röpködést. Remélte, hogy legalább reggelig pihenhet egy keveset. Elvackolódtott a lángocska fája alatt, és a következő percben már aludt is.

A fiú álmában ismét megjelent a kis tündér, és szégyenkezve, pironkodva bevallotta, hogy ő tehet arról, hogy Pisti falujában mindenki elnémult. Elmesélte, hogy egyszer éppen a falu fölött röppent el, amikor belegabalyodott egy fátyolfelhőbe a szárnya.

Zsörtölődve, mérgelődve próbálta kiszabadítani magát, s eközben bizony kicsúszott a száján a némító varázsigé is. A varázsigé lepottyant a földre, és egy pillanat alatt beborította a falut.

A tündérke végül sikeresen kiszabadult, és csupán ekkor vette észre, hogy ügyetlenségében kicsoda nagy galibát okozott. Hanem az ellenvarázslatot nem ismerte, így nem tudta megszüntetni a némaságot. Az az igazság, hogy a némító varázst se tudta volna megismételni, mert valójában azt sem tudta, csak beszélt összevissza, s hát, ez lett belőle.

Borzasztóan szégyellte magát, és minden nap meglátogatta a falut, próbálta kitalálni, hogy mivel szüntethetné meg a varázslatot, de nem járt sikerrel. Mivel ő még csak tündértanonc volt, logikus lett volna, ha egy képzett tündérhez fordul segítségért, ám annyira félt a rá váró büntetéstől, hogy nem merte bevallani bűnét a többi tündér előtt. Egyedül próbálkozott hát, hosszú heteken keresztül, de továbbra sem sikerült megoldania a problémát.

Végül aztán mégis úgy döntött, hogy vállalva a büntetést, megvallja tettét társainak, és segítséget kér tőlük, mert már nem tűrte tovább a lelkiismerete, hogy némaságban hagyja a falut. Felkészült minden rosszra, még arra is, hogy örökre száműzik a tündérek világából.

Az elhatározás után, összeszedve minden bátorságát, elindult a tündértó felé, ahol társaival élt. Ügyetlensége azonban ismét közbeszólt, mert megbotlott saját varázspálcájában, s mire föleszmélt, egy aprócska kékszínű láng lett belőle. Napokig lebegett a tó körül, megpróbált leereszkedni a vízre, de aztán, az utolsó pillanatban mindig meghátrált, mert félt, hogy a víz eloltja a lángot, s ahelyett, hogy ő visszaváltozna tündérré, talán örökre vége lenne.

Lángocskaként képtelen volt bármit is varázsolni, csak az az egy használható gondolata támadt, hogy belopja magát a falu valamelyik lakójának álmába, és tőle kér segítséget. Így jutott el Pistihez, akit aztán elvezetett a tündérek távjára.

A tündérke most arra kérte a kisfiút, hogy merüljön le a tó fenekére, és keresse meg a többi tündért, mondjon el nekik mindent, és kérjen tőlük segítséget. Azt is elmondta, hogy a tó közepén, a víz fenekén találni fog egy hatalmas fehér kagylóhéjat, háromszor rá kell koppintani a tetejére, erre felnyílik a kagylóhéj, és Pisti máris bejut a tündérbirodalomba.

Amikor reggel felébredt Pisti, hitte is, meg nem is, amit álmában mesélt neki a tündérke. Azt viszont látta, hogy a kék lángocska egyre csak a tó felé csalogatja, arra akarja rábírní, hogy belemenjen a vízbe. Töprengett egy darabig, aztán úgy döntött, hogy nincs veszítenivalója, hiszen nagyon jól tudott úszni, ezért ledobta magáról a ruháit, és belegázolt a tóba. Amikor már elég mélyre vált a víz, úszni kezdett, és meg se állt a tündértó közepéig. Ott nagy levegőt vett és a víz alá merült.

Már éppen fogyni kezdett a fiú levegője, amikor megpillantotta a vízfenéken fekvő hatalmas kagylót. Megkocogtatta hát háromszor, és amint azt a tündérke ígérte, a kagylóhéj felnyílt. Pisti pedig úgy úszott át a nyitott kagylóhéjon, mintha az egy ajtó lenne, tüdeje pedig azonnal megtelt friss levegővel.

A kagylóhéjon túl egy mesés világ fogadta; selymes zöld réten ezer színben pompázó virágok illatoztak, és a tiszta kék égről szelíden mosolygott rá a Nap. A távolban Pisti megpillantott egy széles szivárványt, melyen kicsi tündércsemeték csúszdázáltak, aztán, ahogy jobban körülnézett, minden irányban látott néhány erre-arra röppenő kisebb-nagyobb tündért. Elindult a szivárvány felé, és bízott benne, hogy a kicsik körül is talál majd valakit, akitől segítséget kérhet.

Meglepetésére azonban nem kellett keresgélnie, mert egy pillanat alatt körülvette nyolc-tíz felnőtt tündér, s közeledésük nem volt éppen barátságosnak mondható.

– Ember! Ember tündérföldön! – kiáltozták dühösen. – Mit keresel itt? Hogy kerültél ide? – támadtak Pistire kérdéseikkel.

Szegény fiú persze nem tudott felelni, hiszen a kétbalkezes tündérének köszönhetően még mindig néma volt, így aztán, kénytelen-kelletlen mutogatni kezdett. Hogy a helyzetét megmagyarázza, először azt igyekezett elmutogatni, hogy nem tud beszélni.

- Néma vagy? - értette meg végre az egyik tündér, miközben leereszkedett a földre.

Pisti bólintott és széttárta karjait, jelezvén, hogy nem tehet róla.

- Na, majd én megoldom a nyelved - biccentett az előbbi tündér, és a rémült kislegény torkának szegezte varázspálcáját. Az ijesztő mozdulatot pedig egy lágy hangon elmondott varázsigével kísérte:

Csend-börtönbe zárult hangok,
elszundított kisharangok,
csendüljetek, konduljatok,
szóval ne fukarkodjatok!
Némaságra jöjjön álom,
hadd beszéljen a barátom!

- Beszélj hát, emberfiú! - szólott rá végül ismét karcosan Pistire.

A fiúcska először megköszönte a torkát, majd óvatosan, ám annál illedelmesebben megszólalt:

- Jó napot kívánok!

Erre aztán a körülötte álló tündérek nevetni kezdtek, mert eszükbe nem jutott volna soha, hogy a néma gyerek első mondata éppen egy ilyen tiszteletudó köszönés lesz. Egyből lecsillapodott iránta érzett haragjuk, s most már kicsit kedvesebben faggatták arról, hogy hogyan és miért került tündérföldre.

Pisti pedig nem volt rest most, hogy végre újra tudott beszélni, mindent elmondott, amit álmában a kis tündértől hallott, és bizony beszélt az elnémult faluról is és a hangok hiányának keserűségéről.

A tündérek kíváncsian hallgatták, majd gyorsan megnyug-

tatták Pistit azzal az ígérettel, hogy hamarosan mindent helyrehoznak. Két tündér közrefogta és a levegőbe emelkedett vele. Néhány perc múlva már a tó fölött lebegett a furcsa hármas, éppen a kék lángocska mellett. Anélkül, hogy egy szót is szóltak volna, mindannyian a falu felé indultak, és alig telt el egy óra, amikor már le is szálltak Pistiék udvarában. Itt elbúcsúztak a fiútól, majd újra felröppentek a levegőbe.

Különös dolog történt ezen a napon a néma faluban: egyik pillanatról a másikra, váratlanul mindenki visszanyerte a hangját. A kutyák ugatni, a macskák nyávogni kezdtek, a lovak nyerítettek, a tehenek bögtek, az emberek meg locsogtak-fecsegtak, vitatkoztak, nevettek. Visszatért hát minden a rendes kerékvágásba. Csak Pisti búslakodott egy kicsit, mert eszébe jutott a sete-suta tündérke, és nagyon megsajnálta a rá váró büntetés miatt.

Következő éjszaka aztán a kis tündér ismét meglátogatta álmában. Azért jött, hogy megköszönje a fiú segítségét. Amikor búcsúzni készült, Pisti megkérdezte, hogy milyen büntetést kapott.

- Nem kaptam nagy büntetést - nyugtatta a tündérke kispajtását -, mert a felnőtt tündérek szerint az ügytelenség nem bűn. Meg aztán mindent megtettem azért, hogy helyrehozzam a hibámat, és ez a végén sikerült is a te segítségeddel. Csak azért szidtak meg nagyon, mert nem szóltam nekik azonnal, és a mulasztásom miatt kereken egy hónapig némaságban kellett élnetek. Végül azt mondták, hogy talán egy hét csend nekem se ártana, ezért holnaptól egy héten keresztül én is néma leszek, és egy hónapig mindig lesz mellettem egy felnőtt kísérő, nehogy újabb galibát okozzak. Hamar véget ér ám a büntetésem! Ne aggódj miattam! Utána majd meglátogathatlak?

- Hát persze - felelt mosolyogva Pisti. - Gyere csak bármikor! Mindig szívesen látlak.

A tündérke pedig ezentúl gyakran meglátogatta Pistit, mert igazi barátokká kovácsolta őket a közös kaland.

judditi

Ismeretlen tárgy az égen

2012 július 8., 17.30-18.30 között, Szentes, tiszai strand

A szikrázó napsütésben általában az embernek nincs igazán kedve rá, hogy fölfelé tekintessen. Ám mégis előfordul, hogy az égboltra pillant, ha más nem, azért, hogy a megváltó eső reményességét kutassa. A nyári szabadság ideje alatt, a hőségben nyilvánvalóan a Tisza-part és a víz a legoptimálisabb tartózkodási hely. Így tettünk ezen a délutánon is a családommal. A strand tömve, a víz meleg, mi benne. Jól elvan az ember egy még a szocializmusban készített, többek által irigyelt, valódi gumimatraccal és egy újabb keletű vízipisztollyal. Először is le kell csorogni, ami azt jelenti, hogy beúszunk a bójáig, ami ebben az időszakban a medrébe mélyen visszahúzódtott folyóban szinte a közepét jelenti, és hagyjuk magunkat sodorni... szép lassan. Nos ez az a pillanat, amikor részben a napszak, a fény esése, részben a hűsítő élmény okán az ember a túlpartot és az eget fürkészi. Nem célzottan, csak úgy. A parton zajló zajos „nyaralás” helyett a természeti képek szomjúzása okán. Ebbe az idillbe lép be egy-egy motoros csónak, vagy netán vízmadár. Háttal a lassan lenyugvó napnak sodródva az ég látványa. Nini, a távolban egy motoros siklóernyős, a felhők előterében! A látvány érdekes, figyelem, ahogy közeledik. Mögötte a felhőzóna két részből áll. A vakítóan fehér felhők, kék ég és a szálló ember parányi sötét sziluettje. Elmélyülten figyelem. A többség a parton még semmit se tud a fönnsikló sportemberről, lubickol, zajong, napozik, egyszóval a saját civilizált közegében van. Irigylem a fickót odafönn.

Egyszer csak egy fura dolgot veszek észre, valószínűleg én egyedül. Az ember mögött valami mozog! Iszonyatos sebességgel egy mattfehér tárgy repül egyik felhőzónából a másik felé! Némán, kondenzcsík nélkül és rettenetesen gyorsan.

Azért állítom ezt, mert a felhőzónák gigantikusak, a titokzatos gömb viszont rendkívül gyorsan átér egyikből a másikhoz, és eltűnik egy leszakadó foszlányban. Nincs kondenzcsík, nincs fényvisszaverődés. A gömb matt, tejfehér, beleolvad a felhőfrontba. Néha tapasztalok ilyet, de mindig teljes a meglepetés. Visszafelé úszok, még próbálom kivenni a gömböt, időnként sikerül. A repülő ember közel ért, erre már felfigyelnek a partközelsben viháncolók is. Döbbszent úszok kifelé, azon töprengve, mit is láttam: repülő, természeti-léggöri jelenséget? Egy nem azonosítható repülő objektumot! Mindenki az ejtőernyőst nézi, én is, ahogy eltűnik a túlpárt fái mögött. Közben az élményt emészttem: mi volt ez?

Természetesen eszem ágában sincs azt állítani, hogy egy repülő csészéaljat láttam, amit a kis szürkék vagy a magas szőkék vezettek! Nem! Azt viszont állítom, és ehhez ragaszkodom, hogy egy nem azonosított repülő objektumot, angolul Unidentified Flying Object-et, azaz rövidítve UFO-t láttam. Ha ugyanis rajtam kívül más is látta - előfordulhat - az sem tudott mit kezdeni vele. Az ilyesmit akkor éli át az ember, ha megpillant valamit az égen, amiről kapásból látszik, hogy nem repülő. Nem ezüstös, nem veri vissza a napfényt, borzasztó gyors, és a nagy repülési magasság ellenére sem húz kondenzcsíkot. Ez nem biztos, hogy űrhajó, de biztosan UFO! Az elmúlt két évtizedben nemesszer észleltem a jelenséget, és már régen megtanultam, hogy az UFO jelenség létezik, az idegenek meg talán.

Zárásként nem kívánom megmagyarázni ezt az esetet, csak ahhoz ragaszkodom, hogy láttam valamit, ami megdöbbszentett, amit nem tudok megmagyarázni... egy UFO-t...

HomoErgaster

Hang a Pusztában

- Tudja-e, mi a biztos repülés titka?

- Na, mi?

- A jól megtervezett útvonal! - Fargiss úgy vágta ki a szavakat, mintha a Galaxis legértékesebb titkát kötötte volna az orromra. Ma is emlékszem diadalittas arcára, ahogy ezeket a szavakat mondta. Persze. A heotitec faj mindig is felsőbbrendűnek tartotta magát mindenki másnál. Mióta csak először lépett a bolygójuk sziklás-poros talajára az Unió protokollküldöttsége, ők meg voltak győződve arról, hogy az Univerzum szélében-hosszában nem fognak találni még egy olyan kiváló népet, mint ők maguk.

Szerintem ez egész egyszerűen egyfajta védekező mechanizmus volt a részükről a végtelen Univerzum ijesztő mélységeivel szemben, de amíg nem ártottak vele senkinek, addig senkit sem zavart a magatartásuk. Úgy viselkedtek, mintha szenilis, komikus öregurak lettek volna, akik szentül meg vannak győződve róla, hogy mindent jobban tudnak, mint a fiatalok.

- Ne vicceljen! - hőköltem hátra színlelt meglepetéssel az arcomon, miközben belül majd szétvettem a nevetés. Nem lehet igaz, hogy ez a félnótás nem veszi észre, mennyire közönséges!

- Nem viccelek, nem én! - bizonygatta a heotitec, miközben két pár szürke fülén kidagadtak a sárga, kacskaringós erek az önelégült vigyortól. - Sokszor láttam már hasznát utaim során annak az áldott jó szokásomnak, hogy mindig jól megtervezem a hiperútvonalat! - hangja most már úgy recsegett, mintha az egész szektornak tudtára akarta volna adni ifjúkora hőstetteit. Pedig hát a mélyűrben száguldozó sugarak nem igazán lehetnek kíváncsiak Fargiss önmagáról szótt regéire milliárd és milliárd éves csendes magányukban, más meg nem igazán volt társaságunk a Tartományban abban az elhagyatott zugában. Csak a sápadt csillagok halvány pontjai pislogtak ránk a gyémántkemény panorámaablak mögül. Szórakozottan fordultam újra a pöttöm felé.

- Na és milyen útjai során, Fargiss? - kérdeztem mosolyogva. - Hol szolgált?

A kis szürke tettetett szerénységgel legyintett.

- Ó, nagyon sokfelé, Trenas barátom, nagyon sokfelé! Ekkor már szabályosan üvöltöttem a röhögéstől magamban. Még hogy nagyon sokfelé! Ennyire hülyének néz! Csak olyan hajókon szolgált, amelyekre felhatalmazása van, márpedig a heotitecek anatómiai sajátosságai miatt nem túl széles körű járműalkalmazásokra szoktak engedélyt kapni.

- Mint például?

- Mint például kereskedőhajók, utasforgalom, járórszolgálat a Végszektorban, aztán mi még, lássuk csak! - Fargiss itt egy pillanatra habozott, és úgy nézett ki, mint aki az emlékei között kutat, aztán hirtelen, olyan hirtelen, hogy szinte hátrahőköltem, rám villantotta középső szemét. - Ja, persze és szolgáltam egy egészen rövid ideig a Kalózvadászoknál abban a tartományban, aminek szerintünk nincs neve, ti pedig Proxima Centaurinak hívtok, azt hiszem. Bár - tette hozzá elgondolkodva - az igazat megvallva, ott nem igazán van szükség éles helyzetekben hiperútvonal-tervezésre.

- Hát ott nincs, Fargiss - bólintottam jóváhagyólag.

Mindenki tudja, hogy kalózkodat, vagy bárki mást üldözni csakis és egyedül a beltérben lehet. Szerencsétlen flótás, milyen zavartan hümmögne, ha tudná, hogy tizenhét csillagévig - hajdani, földi évből ez azt hiszem, valamivel több, mint tizen-

két év - a Corbus főigazgatójának kiemelt első osztályú biztonsági főpilótája voltam! Ha valahol, hát ott igazán érteni kellett a hajóvezetéshez, de ezzel, gondolom, nem árulok el túl nagy titkot.

A beszélgetésünk, melyet leginkább az unalom szült, itt meg is feneklett néhány percre. Azon gondolkodtam, vajon unatkozom-e annyira, hogy egy heotitec-kel társalogjak, amely cselekedetnek megvan az az előnye, hogy némileg szórakoztató, ám sajnos teljességgel haszontalan is. Hogy Fargiss min agyalt, arról fogalmam sem volt, az arcáról nem lehetett leolvasni semmit, ő pedig nem kötötte az orromra a dolgot. Hogy a csend oldódjon némileg, odaléptem a zártláncú komlinkhez, és a gépházat kértem a fedélzeti számítógéptől. Arkiss főgépész jelentkezett. Hm! Nem is rossz! Három hete vagyok a hajón, és máris a főgépész jelentkezik.

- Igen? - Arkiss hangja betöltötte a hidat, amely ettől még üresebbnek tűnt.

- Arkiss! Én vagyok az, Trenas Cooper a hídról - mondtam teljesen feleslegesen. - Hogy állnak?

A válasz habozás nélkül érkezett, mintha Arkiss egy jól felkészült diák lett volna.

- Hát, nem túl jól, Mr. Cooper. A sugárzás teljesen szétcseszte a keringetőrendszer ionfolyadékját, annak a kibaszott aszteroidának meg az egyik kísérősziklája találta el a bal kettes fűvókát, úgyhogy az is beszart. Huszonöt karbantartórobot dolgozik a problémán odakinn és idebenn, de még így is eltart egy ideig, hogy rohadna meg ott, ahol van!

Bólintottam, bár ez is teljesen felesleges volt. A komlink csak a hangot szállította a szabadszájú gépezetekkel teli motorház felé.

- Köszönöm a szakszerű jelentést, főgépész - zavart csend. - Ha jól értem, akkor ez azt jelenti, hogy egyelőre sem hiper- sem pedig beltéri utazást nem tudunk bonyolítani, igaz?

- Igaz, Mr. Cooper - jött a kissé visszafogottabb hangvételi válasz. - A beltéri rendszereink működnek ugyan, de én nem indulnék el hibás fűvókával.

- Másrészt pedig a mélyűrben úgysem mennénk semmire beltéri meghajtással - kotyogott bele Fargiss tudálékosan. - A legközelebbi csillagot tíz év alatt érünk el.

- Így igaz - hallottuk Arkiss sajnálattal teli hangját. - Sajnos, ez van.

A komlink kikapcsoló gombjára tettem a kezem.

- Akkor csak dolgozzanak, Arkiss, köszönöm.

Kikapcsoltam a komot. Visszafordultam a hatalmas ablakok felé, de csak Fargiss szájalmas teste trónolt a csillagok mélységek mélyről felszikkázó ölében.

- Azt hiszem, itt maradunk még egy ideig - jegyeztem meg, inkább csak magamnak.

- A Vezetőség nem fog örülni - mormogta Fargiss.

- Nem.

- És én sem örülök - tette hozzá durcásan, mintha számítana valamit is. Minthogy nem feleltem semmit, unottan visszafordult a vezérlőpulthoz, amin az automatika fényei villódtak szakadatlan.

- Azt hiszem, én visszamegyek a szállásomra, és szundítok egyet - mondtam, bár magam sem hittem, hogy Fargiss túlzotlan figyelne rám.

Ekkor kezdődött.

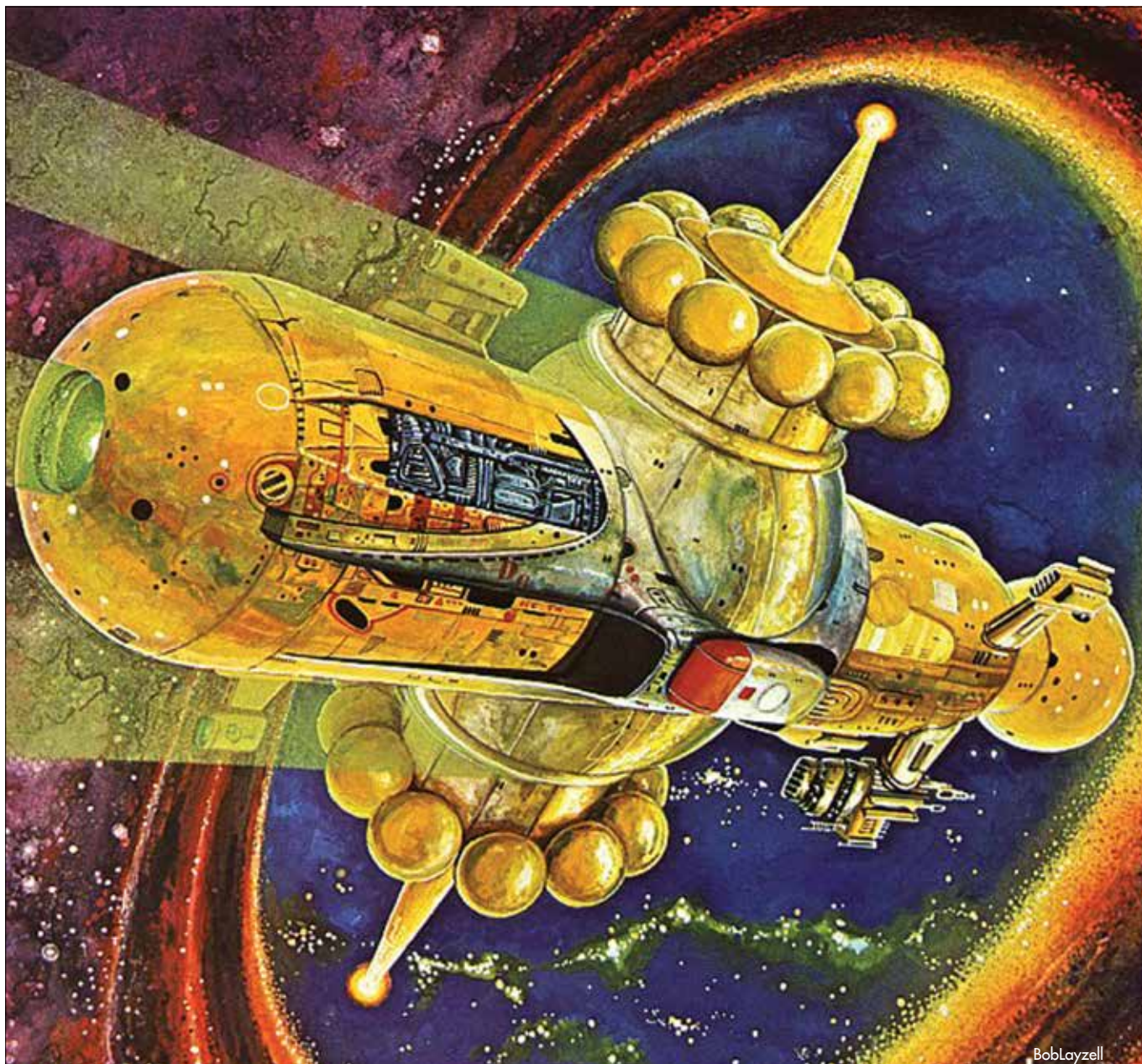
A figyelmeztető csipogás egy fél pillanat alatt szilánkokra törte a híd unottan hömpölygő csendjét. Fargissal egyszerre kaptuk oda a fejünket. Az első képtelen pillanatban azt hittem, hogy a rendszer küld valamilyen újabb figyelmeztetést egy eddig lappangó hibáról, de aztán rögtön tudtam: a radar jelez.

Az az igazság, hogy elég megdöbbentő volt a dolog. Amit láttunk a vezérlőpulton, az csak elméletben lett volna szabad, hogy megtörténjen. Persze a nagykönyvben meg volt írva a lehetősége, de eddig még nem hallottam olyat, hogy valakivel tényleg előfordult volna.

A radarjaink hatótávolsága pontosan nyolc fénymásodpercre, vagyis - mivel a sugarak útját oda-vissza kell számolnunk - egymillió-kétszázézer kilométerre volt beállítva. Átlagos radarhatékonyság, ha figyelembe vesszük, hogy az ilyesmit a hiperűrben nem lehet használni, a beltéri hajtóműveink pedig - feltéve, hogy kifogástalanul működtek, ami most nem volt elmondható róluk - a fénysebesség felét sem produkálták. Na mármint a radar kétféleképpen jelez, már amennyiben a hangjelzésekről van szó. Megpróbálom ezeket a laikusok számára is érthetően felvázolni, anélkül, hogy túlszaporítanám a szót, és elveszne a lényeg.

Az első jelzési módja egy halk, szinte megnyugtató, szaggatott hang. Ez akkor kapcsol be, ha egy objektum - űrhajó, aszteroida, bolygó, űrtörmelék, dinoszaurusz - hatótávolságon belülre kerül. Ez mintegy jelzi, hogy a megfigyelés működik, ilyenkor az ügyeletes általában kikapcsolja a berendezést, és figyeli a radarernyőket. A másik jelzés a vészjelzés, az a sípoló hang, amit most hallottunk. Ám a radar soha nem kezd vészjelzéssel, hiszen semmi nem olyan gyors, hogy például egymillió-kétszázézer kilométeres távolságból a potenciális ütközés veszélyével fenyegethetne.

Legalábbis ezt gondoltam egészen addig a napig. Nem volt időnk a radar furcsa viselkedésén megdöbbenni: a következő pillanatban elszánguldott valami a panorámaablak előtt. Nem tudtam volna megmondani, hogy nézett ki, mert nem láttam. Akkor honnan tudom, hogy ott volt? Jogos a kérdés. Nos, nem tudom. Tudják, ha valaki már megjárta a Végtelen Szódavíz néhány száz buborékát, az megtanul megbízni a megérzéseiben. És ez nem valami istenverte hókuszpókusz, egyszerűen csak tisztában van vele, elfogadja, hogy vannak dolgok, amelyek egyszerűen túlságosan monumentálisak, semhogy érzékelnünk szűk kis kapuin befogadhatnánk őket. Hát én is így voltam ezzel. Nem láttam azt a dolgot - hogyan is láthattam

volna ilyen sebesség mellett! -, de tudtam, hogy ott volt. Úgy tudtam, mint hogy a csillagok izzó gázgömbök, vagy hogy a Doppler-effektus segít megmutatni, merre száguldanak.

A következő pillanatban elhallgatott a vészjelző. Fargiss rám nézett. Arca, sőt egész testtartása mentes volt minden mesterkelt felsőbbrendűségi komplexusától. Döbbenet ült rajta és egy árnyalatnyi rettegés. Babonás, lassan tudatosuló rettegés.

- Maga is látta, Trenas?! - már nem tegezett, amiből biztosan tudtam: most igazi önmaga. Megráztam a fejem.

- Nem, Fargiss, nem láttam - mondtam csendesén. - De tudom, hogy ott volt.

- Honnan tudja akkor?

Újra csak megráztam a fejem. Bár, az igazat megvallva, voltak sejtéseim. Fargiss azért láthatta, amit én nem, mert az agya felbontóképessége sokkal nagyobb hatásfokkal üzemel, mint az enyém. Valahogy olyan ez, mint ha valaki huszonnégy képkockaként fogja fel azt, amit más mozgófilmként. Másrészt viszont, azt is tudtam, hogy a heotitecből szinte teljesen hiányzik az intuíció, ezért aztán, ha nem látta volna, amit én sem, valószínűleg tagadta volna a felbukkanását. Lám, az érzékek hiánya hogy kiegészíti egymást!

- Akkor hogy lehet, hogy tudja, hogy ott volt? - kérdezte Fargiss ismét, ezúttal idegesebben.

- Megérzés, Fargiss, megérzés.

Amaz fitymálón biggyesztette ajkait.

- De most nem ez a lényeg, Fargiss - mondtam, visszatérve a tárgyhoz. A veszettül lényeges tárgyhoz, a fenébe is! - Az a lényeg, hogy mindketten tudjuk, hogy odakinn valami istentelenül gyors száguldott el, alig néhány száz méterre a hajótól. Maga látta - léptem mellé. - Hogy nézett ki?

Fargiss már nyitotta a száját, hogy valami csípős megjegyzésre, avagy a válaszra, azt nem tudom, mert újra felzengett a radar vészhangja. Ezúttal azonban mintha több idő telt volna el a jelzés és az idegen test felbukkanása között. Mintha lassult volna. Olyannyira, hogy most már én is láttam. Pontosabban láttam valamit, egy iszonyúan gyors dolgot, amely a pillanatot egy kimondhatatlanul kis szeletet át elhomályosította a csillagokat. Még mindig inkább éreztem a dolgot, de most már legalább volt valamilyen vizuális élményem. Fargiss felugrott, és - eddigi magatartásához egyáltalán nem méltóan - diadalmasan szökdelt néhányat.

- Megint láttam! - rikácsolta. - Most már sokkal kivehetőbb volt, mint először. Sokkal lassabban ment, Trenas!

Éreztem, ahogy egy balsejtelem lassan fészket rak a koponyámban, és a tarkómon lefolyik egy hideg verítékcsapp.

Lassul.

- Igazán? - kérdeztem vissza, miközben az ablaknak nyomtam az orrom. Odakinn nem látszott semmi, csak a felfoghatatlan tér. - És elmondaná végre, hogy mit látott, Fargiss?

A heotitec zavartan pislogott néhányat.

- Hát - mondta bátortalanul - nem is tudom. Olyan volt... Mintha...

Ingerülten ráztam meg a sűrű vállakat.

- Milyen, Fargiss?!

Ebben a pillanatban megérkezett a válasz. Jelzett a radar. A kitekintőablakaink hatalmasak voltak. A legnagyobbak az egész hajón, ami jelentős dolog, tekintve, hogy egy hat kilométer hosszú, négy kilométer széles, hatvanmillió tonna folyékony oxigént szállító tehermonstrumról beszélünk. A híd panorámaablakai messziről láthatóak voltak, ahogyan kiemelkedtek a

hajótestből, mintha csak valami szemek lennének. Soha nem hittem, hogy bármi is betöltheti őket teljesen. Akkor azonban ez történt.

A hajó, úgy tűnt, a semmiből bukkant elő. Mikor a radar megszólalt, mindketten felkaptuk a fejünket, és ennek köszönhetően olyat láttunk, ami a legvadabb álmaimat is felülmúlta: ott, ahol az előző pillanatban még semmi sem volt, hirtelen megjelent egy gigantikus test. Gyanítottam, azért érzékeljük így a dolgot, mert egyik pillanatról a másikra megállt a térben, ami azt az érzetet keltette hihetetlen sebessége miatt, mintha a semmiből bukkant volna elő.

Megdöböntő!

Amennyire meg tudtam állapítani, fémből készülhetett. Felületén kísértetiesen csillogott a távoli csillagok fénye. Nem voltak élei, a sarkokkal együtt minden forma le volt rajta kerékvíve. Ablakok vagy kiszűrődő világítás sem volt észrevehető rajta, mint ahogyan hajtóműfűvőkák sem. És az egészben az volt a leginkább kísérteties, hogy az egész rendkívül robusztus test úgy festett, mintha élne! Lehet, hogy hülyének néznek miatta, vagy részeges úrmatróznak, akinek agyára ment a sok belépumpált csillagtérkép, de esküszöm, olyan volt, mint egy élőlény. Próbálok elfelejteni a mai napig, próbálok néha meggyőzni magam, hogy nem is láttam semmit, de ami ezután történt, annak nagy része úgy beleégett a tudatomba, hogy még a legerősebb neutroncsillag izzása sem égethetné ki onnan. Fargissra pillantottam.

A heotitec úgy nézett ki, amilyennek még egyetlen fajtársát sem láttam: az egész teste remegett, a szemei tágra meredtek attól a valamitől, aminek a megfelelője nálunk az adrenalin, erei megduzzadtak a nyakán és a fülén, a szája pedig artikulátlanul mozgott. Sokk.

Eddig úgy tudtam, hogy a heotitecek nem tudnak sokkot kapni, részben épp agyuk nagyobb felbontóképessége miatt, ezért közelebb léptem, hogy jobban szemügyre vegyem Fargisst. És láttam, hogy tévedtem. Nem egyszerűen sokkot kapott, a heotitec rettegett. Szája ismeretlen, talán megfogalmazhatatlan rettegésről suttogott, a bőre pedig az ösztönös védekezés jeleként kezdett megkeményedni.

Szemem visszatért az idegen hajóra. Az mozdulatlanul lebegett előttünk, mintha csak várt volna valamire. Nem adott le semmiféle jelet, nem mozdult, kísérteties, már-már kihívó némaságba burkolózott. Az egyetlen jel - már ha lehet annak nevezni egyáltalán - a belőle áradó sejtelmes, kimondatlan csend, maga a titok volt. Mintha... nem is tudom.

Nem hasonlított semmire, amit azelőtt közlekedni láttam az űrben, ami nagy szó, tekintve, hogy csillagszerte híres vagyok a szakértelmemről. Egy kicsit talán emlékeztetett a mercenek hatalmas és méregdrága, rendkívül látványosan formatervezett kirándulóhajóira, de sokkal kidolgozottabb volt még azoknál is, arról nem is beszélve, hogy a kis kék hominiták még csak véletlenül sem indítottak soha járatokat az olyan elhagyatott vidékekre, mint ez. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejemben, miközben a hajót bámultam. Aztán hirtelen kontrollját lassan, de biztosan elvesztítő agyam egy távoli zugából előbukkant egy kérdés. Lassan jött, ám annál biztosabban helyet követelt magának a többi gondolat között.

Vajon a többiekkel mi történt?

Zsibbadtan a kommunikációs panelhez léptem, és ezúttal vizuális kapcsolatot is kértem a gépház felé. Amit láttam, legrémisztóbb balsejtelveimet látszott igazolni: a gépészek, akik zhircekből, heotitecekből és kjonofedekből álltak, mindenütt a folyosókon heverték, látszólag elve, ám eszméletüket vesztve. Átváltottam a vonalat a legénységi szállások, majd a

konyha, végül pedig a rakománycsatoló ellenőrzési pontok irányába. Mindenütt ugyanaz volt a helyzet. Fekvő alakok, egyenletesen emelkedő és süllyedő mellkasok vagy más testrészek, attól függően, hogy az illető hol dolgozta fel az oxigént, és mozdulatlanság mindenütt.

Tétován kapcsoltam ki a komlinket, és vettem egy futó pillantást Fargissra. Amint vártam. Rettegve az üvegre meredő tekintet, kőkemény bőr, ziháló mellkas, dagadó erek. Használhatatlan. Tanácstalanul meredtem az odakinn egykedvűen lebegő monsturma, mely kimondhatatlanul közelről - talán még száz méternyire sem volt a hajómtól - nézett velem farkasszemet. Egyedül maradtam vele. Én, az ember. Olyan magányosnak éreztem magam, mint még soha. Őszintén szólva el sem tudtam volna képzelni, hogy ilyen magány valahol is létezhet a sötét űr végtelenjében.

Úgy gondolom, a Megváltó érezhette magát valahogy így a kereszten, mikor Isten Lelke magára hagyta szenvedéseivel. Mint egy az élet gyorsan hűlő szikrájával a testében eltévedt foton, amely társai nélkül, elképzelhetetlen sebességgel távolodik egy olyan tér felé, ahová már a galaxisok fénycsápjai sem érnek el, a visszatérés minden reménye nélkül. Egyedül voltam, a szó legtökéletesebb értelmében. És nem csupán azért, mert rajtam kívül senki nem volt eszméleténél egy működésképtelen hajón, a semmi közepén. Nem is azért, mert így néztem szinte szó szerint a szemébe egy teljességgel idegen, és szemlátomást sokkal fejlettebb civilizációnak, nem.

Mindezeket csupán vészhelyzetként fogtam volna fel, és az egyedüllétem csak még inkább tettekre, cselekvésre sarkallt volna. Ami letaglózott, az az volt, hogy nekem a hajó mondta, hogy egyedül vagyok. A hajó mondta, hogy csillagpor vagyok a végtelen galaktikában, törekeny semmiség, jelentéktelen szikra csupán. Mondta mindezt monumentalitásával, némaságával, sosem látott formáival, egész idegenségével.

Éreztem a súlyát. És akkor elkezdődött.

Tulajdonképpen botorság arra vállalkoznom, hogy leírjam azokat a dolgokat, melyek ezután az agyamat kezdték el ostromolni. Botorság, mert nem is reménykedhetem abban, hogy bárki - rendelkezék akármeckora képzelőerővel is - akárcsak a közelébe is juthat azoknak a fogalmaknak, melyeket körül kell írnom. Mindazonáltal le kell írnom mindent, mert hajt valami megmagyarázhatatlan erő, amely azt hiszem, Midász király fodrásza óta mindenkit hajt, aki óriási titkok tudójává válik. Le kell írnom az eseményeket, még ha nem is ért meg senki, mert ha magamban tartom őket, azzal elmém épségét kockáztatom.

A hajó lassan növekedni kezdett. De nem úgy, mint ami közelebb jön, inkább... mentálisan. Ahogyan néztem, egyre inkább úgy tűnt, mintha az elmémbe hatolna, rémisztő erőszakkal. Egyre csak jött, elnyomva minden ellenállásomat, letaglózva minden gondolatomat, mint az ember feje fölé gördülő súlyos kötömb. És egyszerre csak bennem volt. Az agyamban, gigászián, súlyosan, mérhetetlen hatalommal. És ráébredtem, mindennél világosabbá vált előttem, hogy mondani akar valamit. Azért szelte át a Világegyetem dimenziónyi hasadékaikat, azért épített hidakat a tér végláthatatlan csarnokaiban, hogy a napszélverte pusztákat legyőzve eljusson valakihez, akinek átadhatja mindazt, mit varázslatos méhe őriz az életről.

Őszinte és szinte megsemmisítő megtiszteltetést éreztem, amiért engem választott, bár a mai napig sem tudom, miért így tett. Aztán elmondta titkát. Képek, érzések, szagok, hangok, ízek kezdtek peregni a szemem előtt felfoghatatlan sebességgel. Tulajdonképpen minden érzékszervem agyi központját bombázta valamilyen inger. Hihetetlen sebességgel követték

egymást a jelenések, de én képtelen módon mindegyiket kristálytisztán láttam, sőt mi több: átéltem.

És hogy mit mutattak ezek a jelenések? Történelmet. Világok történelmét. Népek, általunk ismeretlen fajok egész seregének, világoknak és világrendszereknek létrejöttét, háborúit, diadalait, győzelmeit és veszteségeit, felragyogását és bukását. Csodás városokat láttam lángokban állni, népeket ujjongani különféle zászlók alatt, majd haláltáborokba masírozni ugyanott, ugyanazon lobogók árnyékában. Szerelmeket éreztem, győzelmet, fájdalmat, hősiességet, mindent elborító gyászt, reményvesztetést a semmi felett vibráló vágyakozást és temérdek értelem fohászát saját isteneikhez boldogulásért, szebb jövőért, vagy a megsemmisülés kiváltságáért. Nem egy ámen örömujjongásba, és nem egy ámen halálsikolyba fulladt. Életbe és halálba torzult civilizációk bukkantak ki a teremtés örvényéből, hogy aztán eltűnjenek, vagy olyan helyre távozzanak, amely még az üdvösségnél is több. Láttam mindezt, sőt. Megéltem.

A mai napig sem sikerült rájönnöm, miképpen férhetett bele mindez az irtóztató mennyiségű dolog a tudatomba, csak arra tudok gondolni, hogy az Alkotó sokkal monumentálisabbnak tervezte meg a lelkünket, mintsem azt elképzelni merhetjük.

A hajó lassan, megfontoltan húzódott ki az agyamból. Nem sietett, talán tudta: végzetes volna. Mikor teljesen elhagyott, újra tudatában lettem saját testemnek. A padlón ültem a komlink alatt, hátamat a langyos falnak vetve. Egész testemben remegtem, a bőrömre kiülő izzadság szikrázva szórta szét a világítás fényét, a vér pedig hangosan dübörgött a fülemben. Hirtelen iszonyatosan szűknek és fojtogatónak tűnt a testem, a tágas híd, de még az egész mélyűr is.

Kinéztem az ablakon. A hajó még mindig odakinn lebegett, de már távolodott. Felemeltem a kezem, hogy suta mozdulattal búcsút intsek neki, miközben könnyek szöktek a szemembe. Tudtam, soha egyetlen halandó sem fogja viszontlátni azt a hajót. Mert a Végtelen olyan mélységeibe távozik barátom, ahová egyszerűen képtelenség követni, hiperugrások tízezeivel is akár. A hajó lassan, méltóságteljesen megfordult, és általam elképzelhetetlenül nagy sebességére kapcsolva örökre eltűnt. Én pedig az álomtalan öntudatlanság mély verembe zuhantam.

A gyengélkedőben ébredtem. Az ápolószemélyzet egyik ismerős tagja hajolt fölém. Miután biztosítottam afelől, hogy semmi bajom, kiengedtek. Sikerült meggyőznöm a parancsnokságom alá beosztott legénységet, hogy semmire sem emlékszem, csakúgy, mint ők. Hittek nekem, minden okuk megvolt rá. Együtt örültünk annak, hogy az idegen hajó minden károkozás nélkül kerekelt oldott, és senki nem vette észre a mosolyom mögött legördülő könnycseppeket...

Az oxigént maradéktalanul leszállítottam, egyetlen tonna sem ment kárba. Felvettem az illetményemet, és beadtam a felmondásomat. A megtakarított pénzem egy részéből vettem egy könnyű kis hajót, a többit betettem a Galaxis legnagyobb kamatozású folyószámlájára.

Aztán nekivágtam a csillagokkal teliszórt Bársonynak magam előtt. Világokat megismerni, gondolkodni, látni és érezni indultam el. Hogy hol fogok megállni, nem tudom. Talán nem is számít. Hiszen a bölcsesség nem egy állomás, hanem a mód, ahogyan utazunk. Néha hetekig elvagyok a saját gondolataimmal, kényelmesen sodródva a kőza gravitációs mezők hullámain.

Egy valamit tudok. Aki látta a világot, annak utaznia kell.

intergold

A viharlovagok és a barackfa

avagy a nyári nagy melegben
bármilyen megtörténhet

Az egész pár nappal ezelőtt kezdődött, amikor egy hatalmas vihar kidöntötte a barackfát a kertünkben. Az egyetlen jó dolog, hogy gyökerestül kiszakadt a szerencsétlen flótás. Még valami régi érmét is találtam a földben, miután teljesen kibájtam a gyökereit. Emlékszem, hogy az esemény után napokig bosszús voltam, ugyanis azt a fát már napok óta próbáltam megmenteni: tele volt mézgával, és a törzse olyan kifacsarodott pózban tekergett felfelé, hogy még nézni is rossz volt. Én pedig ráköltöttem háromnapos keresetemet, hogy megvegyem a megfelelő favédő szert, és egy álló napot dolgoztam a tűző napon csak emiatt a buta kéregszőrnyeteg miatt, hogy megmentsem a csúfos végtől.

És a balga erre mit csinált? Ahelyett, hogy észbekapott volna, még gyorsan aznap este kidőlt a viharban. Szerettem volna odamenni és egy jó nagyot belerúgni. Aztán kicsit később rájöttem, hogy ez valószínűleg nekem többet ártott volna, mint neki.

Emiatt aztán még egy napom ráment, mert el kellett takarítani az útból a fát, hiszen az rádőlt a szomszéd tyúkólára, aminek együgyű lakói most vadul kotkodácsolva üldögéltek a szomszéd kertjébe lógó lombkoronában.

- Edd a barackot és fogd be a szádat! - rivalltam rá az egyikre, amelyik már legalább tíz perce szüntelenül rikácsolt a fülemben, miközben sikertelenül próbáltam lenyiszálni az egyik ágat a fűrésszel. - Csörödet! - és megsuhintottam a kis kézifűrészt, mire a madár méltatlankodva eltűnt a sötét lombok között.

- Na, remélem, ez legalább a kútba esett... - dörmögtem füstölögve.

Természetesen végül még a következő napot is végigkínlódtam a barackfa csonkjainak aprítgatásával. Aztán végül úgy döntöttem, a törzsének vastagabb részeit szétszórom a kertben, ülőalkalmatosság gyanánt. Na, meg, ami ennél is fontosabb, trófeának.

- Szolgáljon ez elrettentésül mindannyitoknak! Így jár mindenki, aki a tyúkólra áhítozik! - kiáltottam kihívóan a kertben álló többi fához intözve a fenyegetést, miközben letöröltem a verejtéket a homlokomról. Azonban ekkor az egyik tönk oldalán egy különös dologra lettem figyelmes.

- Hát ez meg mi? - Észre sem vettem, hogy még mindig hangosan beszélek, miközben felemeltem a kis zöld, virágnak vélt dolgot, majd egy pillanattal később, amikor rájöttem, hogy micsoda, dühösen elhajítottam.

- Halál rád! - kiáltottam olyan hangosan, ahogyan csak bírtam, különös figyelmet fordítva arra, hogy ne törődjek a szomszéd értetlenkedő pillantásával.

- Új dekoráció? - kérdezte megszeppenten.

Egy pillanatra rábámultam, majd nagy dühösen befelé indultam a házba.

- Kriptaszökevény! - kiáltottam utána, hátra sem fordulva.

Lezuhanyoztam, majd kellemes fáradtságot érezve az kanapéra heveredtem és egy könyvet vettem a kezembe. Észre sem vettem, hogy hamarosan elnyomott az álom.

Egy hatalmas csattanásra ébredtem.

- Dől a fa! - ordítottam és felugrottam a kanapéból, amivel csak annyit értem el, hogy a lábam teljesen belegabalyodott a pokrócba, én pedig egy vetőrázó sikítással hátraestem a bútorral együtt.

- Az összes fát kivágom! Az összeset! - szitkozódtam, miközben megpróbáltam kibabalyodni a pokróc szorításából. - Ez is a miatt a buta barackfa miatt van!

Mikor végre sikerült kiszabadítanom magamat, az ablakhoz csörtettem és kibámultam az égháborúban ide-oda hajlongó fákra.

- Dölnétek, mi? - motyogtam gonoszul vigyorogva, és arra gondoltam, hogy anyám szerint megártott a nagy meleg.

Azonban még mielőtt egy újabb csipős megjegyzést tehettem volna, egy alakot pillantottam meg a teraszon. Talán egy gyerek lehetett, aki eltévesztette a farsangot, vagy már jó korán ünnepelte a Halloweent.

Okos ötlet - gondoltam. - Nincs konkurencia. Mondjuk, cukor se sok lehet.

Meg sem lepődtem, amikor a gyerek bekopogott a teraszajtón, hanem egészen vidáman nyitottam neki ajtót, és még azzal a ténnyel sem törődtem, hogy nyilvánvaló, hogy át kellett másznia a kerítésemen ahhoz, hogy itt bekopoghasson.

- Szevasz, kölyök! - köszöntöttem ügyet sem vetve a körülöttnünk cikázó villámokra. - Mi a helyzet?

Most vettem csak észre, hogy a „gyerek”, hosszú, sötét subát visel, amit különféle érdekes jelek díszítenek. Lassan felemelte a fejét, de arcát nem láthattam, mert egy csuklya takarta, csupán két szembogara csillogott sötétben, sejtelmesen.

- Szia! - köszöntött vidáman, annak ellenére, hogy abban a pillanatban egy akkorát dördült az ég, hogy nekem majdnem megállt a szívverésem. Azonnal megkedveltem a kisöregget. - Nálad van horakaraxulanguszom?

Na, erre aztán felfigyeltem.

- A micsodád?!

- A horakaraxulanguszom! - felelte úgy, mintha a horaxu... lu...languai a világ legtermészetesebb szava lett volna.

- Hát az meg micsoda? - kérdeztem érdeklődve. Egyre jobban tetszett ez az este.

- Olyan kicsi, kerek, és fénylik. Ja, meg van rajta egy viharúna.

- Kölyök, sajnálom, de azt hiszem... várjunk csak! Azt hiszem, tudom, mit keresel! Várj meg itt! - feleltem és a napaliba rohantam, és kivettem a vitrinből a fák gyökereinél talált apró érmét. Közelebbről is megnéztem, és valóban, apró vonalakat fedeztem fel a közepén, amik ezek szerint valamelyik szomszéd kölykének a „viharrúnái” voltak. Habár az még mindig nem volt teljesen világos a számomra, hogy pontosan hogy is jutott be ide a kölyök ilyen ítéletidőben, de túlságosan érdekelt a folytatás ahhoz, hogy ezen eltöprengjek.

- Ez az? - kérdeztem, mikor visszaértem a teraszajtóhoz, azonban ott már nem csak egy, hanem egyből három különös alak is álldogált. - Nocsak! Hozzak frissítőt?

A két másik alak velem egymagasságúak volt, de a nyár ellenére még a fiúnál is vastagabb öltözetet viseltek. Az egyikőjük, egy nő szólalt meg, akinek le volt engedve a csuklyája, látni engedve hófehér arcát és hosszú, csaknem földig érő rőt hajfonatait, melyet fémcsatok díszítettek. Magához húzta a kislányt, aki most ruhájának rojtjaival játszadozott.

- Áh, szóval maga az! Borzasztóan sajnálom, tudja nem lett volna szabad Godint elengednünk, nem tudtuk, hogy ekkora károkat okoz majd - nézett körbe szánakozva a környéken tomboló viharon.

- Hogy mondja? - kérdeztem. - A vihar? Nem, már egészen megkedveltem. Ez így tökéletesen frankó, higgye el nekem! - jelentettem ki a hátsószomszédom házát szemlélve, amiről épp most kezdte lecibálni a cserepeket a szél.

Ekkor a mellette álló férfi szólalt meg, aki hasonló öltözetet viselt, mint a nő és a fiú, de az övét világos festések díszítették.

- Ha lenne olyan szíves és visszaadná a rúnámat, meg tudnám akadályozni, hogy még nagyobb károkat tegyen a környékben - morogta különösen mély hangon, egy természetes szakáll alól.

Egy pillanatra kárörvendő érzés futott át rajtam, aztán mégis szórakozottan átnyújtottam az érmét.

- Amúgy kik maguk? - kérdeztem szórakozottan. - Erre laknak maguk is? Nem tudnak aludni a viharban?

A nő egy pillanatig értetlenül nézett rám, de végül a kislíú volt az, aki megszólalt:

- Viharlovagok vagyunk. A villámokkal jövünk, az esővel távozzunk - mondta, mintha egy betanult verset mondana fel, azonban ekkor az anyja feddően rápisszegett.

- Godin! Erről nem beszélünk idegeneknek!

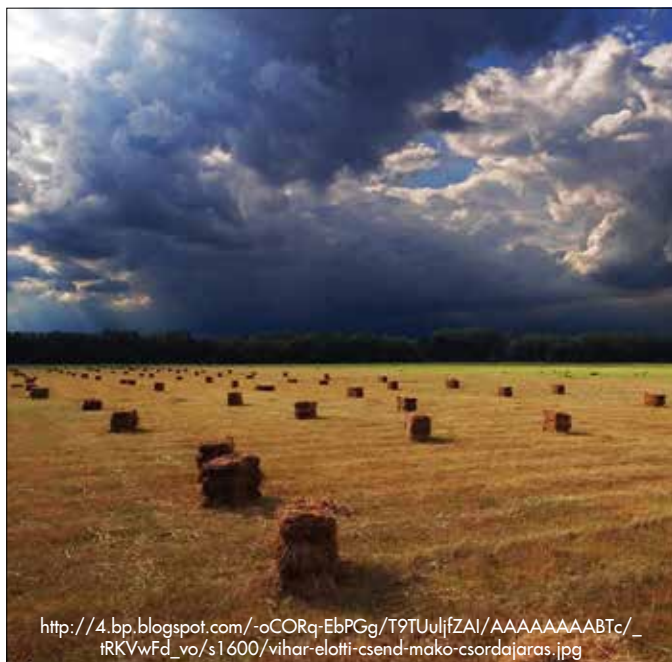
- Hagyja csak, ez tök jól hangzik - legyintettem. - Viharlovagok, mi? - ízlelgettem. - Ez egész jól hangzik, tudják? Valami veszett bolond még egy történetet is kitalálhatna hozzá. De amúgy komolyan... merre laknak?

Ám azelőtt, hogy a kislíú újra megszólalhatott volna, az apja a magasba emelte az érmét, és valami érthetetlen szót suttogott hozzá, mire a vihar egy csapásra alábbhagyott és csendes esővé váltott át.

- A kutyafáját! - feleltem álmélkodva. - Ez nagyon ütős volt! Hogy csinálta?

Azonban ők távozni látszottak. A férfi egy fényes, ember nagyságú ovális kört bűvészkedett a terasz közepére.

- Még egyszer nagyon sajnálom, és köszönöm, hogy együttműködött - mondta a nő kedvesen, majd a gyerekekhez fordult:

http://4.bp.blogspot.com/-oCORqEbPGg/T9TUuljZAI/AAAAAAAAABTc/_iRKVwFd_vo/s1600/vihar-elotti-csend-mako-csordajaras.jpg

- Godin, búcsúzz el szépen és kérj bocsánatot a nénitől!

- Ne haragudj, hogy tönkretettem a kertedet! - motyogta bűnbánóan. - Szia!

- Viszlát, kisöreg! - feleltem először ügyet sem vetve a szavaira, mert a következő pillanatban fogtam csak fel, hogy mit mondott.

- Várjuk csak, micsoda? - motyogtam a fejemet rázva.

A férfi szóltanul felém biccentett, majd karon fogta a fiút és egyszerűen átlépett vele a körön keresztül. A nő jólelkűen mosolyogva siklott át a fénylő körön túlra, ami ekkor már fakulni látszott.

- MI?! Tönkretetted a kertemet? - kiáltottam utánuk - Te voltál az! Jöjjenek vissza! A barackfám! Amire három napi béremet költöttem rá, te kölök, te égetnivaló, te!

Azonban ekkor, épp mielőtt a kör a semmibe veszett volna, a nő jelent meg benne, továbbra is mosolyogva.

- Már majdnem elfelejtettem! - mondta és egy apró tárgyat pottyantott a kezembe. - A kellemetlenségeiért - mondta és eltűnt a fényben, a következő pillanatban pedig a fény végleg kihunytt és én pedig egyedül maradtam a teraszon.

- Hát ez meg mi volt? - kérdeztem a szemerkélő esőhöz intézve a dolgot, úgy meglepődve, hogy közben kiejtettem a kezemből az apróságot. Lehajoltam és feleltem a földről.

- Egy újabb érme?! - kiáltottam paprikavörösen. - Hát ez meg mi? Ingyen bűvészelőadás? Hol a kandi kamera? Még aludni sem hagynak a saját házamban, nézze meg az ember! - és elhajítottam az apró érmét, majd dühösen a házba vonultam, hogy az éjszaka további részét szundikálva egy hideg üveg bor társaságában töltssem.

Mondanom sem kell, hogy másnap mennyire meglepődtem, amikor először kinéztem az ablakon.

- Hát ez meg megint mi? - kérdeztem magamtól félhangosan, miközben csodálkozva a kertbe botorkáltam. Épp kint találtam a szomszédot is, aki hasonlóképp meglepődöttlen méregette a telkemet.

- Azt hittem, kivágta a fát, nem? - kérdezte halkan.

- Én is! - feleltem meglepődöttlen körbenézve a kerten, ami telis-tele volt teljesen ugyanolyan barackfákkal, mint amit emlékeim szerint egy nappal ezelőtt semmisítettem meg. Teljesen. Ekkor az egyikben egy fehér színű papírt fedeztem fel a levegőben lobogva. Odamentem és leszakítottam. Ezt állt rajta:

„Kedves földlakó! Remélem, ez a fa majd kárpótolja kellemetlenségeiért. Tökéletesen ugyanúgy kell kinéznie, mint amit a fiunk által elindított vihar tönkretett. És minden betegségéből kigyógyítottunk, így magának már semmi dolga nincs vele. Rakruxné”

Alatta, gyerekes macskakaparással állt a következő sor:

„Ha jól emlékszem, a „Sokáig termő rúna” volt az, amit hozzárajzoltam. Remélem, tetszeni fog. Godin”

- Tetszeni fog?! - csattantam fel. - Hát kispám, elárulom, hogy nem az a rúna volt!

Keserves tekintettel néztem körbe az én kicsi, elrondított kertemen.

- Mikorra fogom én mindezt kivágni? - kérdeztem elveszetten.

Majd egy egészen új ötlet jutott az eszembe:

- Még ma elköltözöm!

elizabethlynn

A „Sátán kutyája” és más kémhistóriák az első világháborúból

A 94 esztendővel ezelőtt véget ért „Nagy Háború”, azaz az első világháború eseményeit a mai, huszonegyedik századi ember szinte alig, sőt egyáltalán nem ismeri. Megfigyeltem, hogy amikor valaki kérdő vagy tájékoztató jelleggel kimondja azt a szót, hogy „világháború”, nem csak a kimondó, de a hallgatók is elsősorban a másodikra gondolnak. Az első olyan rég volt már a modern civilizációnak, hogy ugyanolyan keveset tud róla, mint mondjuk a sumérokról.

Pedig ekkor, a háború előestéjén született meg pl. a Diesel-motor, ami hatalmas kezdeti technikai előnyhöz juttatta a német haditengerészetet. Igaz, először egy lélekdermesztő, ma sem felderített titkosszolgálati akcióban meg kellett akadályoznia a német parancsnokságnak, hogy a feltaláló eladja a találmányát Amerikának. Mert bizony nem csak a II. világháborúban voltak kémek. Tény, hogy a klasszikus, hidegháborús kémkedés alapjai akkor születtek meg. A szervezett kémhálózatok alapjai meg az elsőben. A nagy háborúban, főleg az elején, még előfordulhatott az a mai szemmel hihetetlen eset, hogy egy angol lord pusztán unalomból kezdjen el kémkedni, ráadásul elképesztően amatőr módon, az úri kedvtelés fennhíjazásával. A nyugati civilizáció, még hanyatlásában is megfelelő keretet biztosított ehhez. Egészen más volt a helyzet keleten... a mi tájékon. Itt már elejétől fogva egy kegyetlen, gyilkos és szövevényes játszma zajlott. A háború előrehaladtával, de még inkább egy helyben topogásával és reménytelenségével nőtt az információéhség, nőtt a kémek száma, egyre kegyetlenebbé vált a dráma. Hazafiak és becstelen árulók, bátrak és gyáva gyilkosok, de legfőképp a pénzsóvár két- vagy többkulacos sőpredék elemében volt.

„...a játszmát, hol az szabály, hogy csak az nyer, ki mer, amelyben rád bukás vagy győzelem vár, az életed a tét, röpke perc dönti el...” Ezt a verssort már idéztem februárban, most ismét megteszem, mert a Balkánon, a keleti front teljes hosszán lezajlott vakmerő akciók és emberi drámák Otto von Stirlitz leghajmeresztőbb kitalált kalandjait, is eljelenítették. Nem kívánok most belevágni egy nagy lélegzetű összefoglalóba. A következőkben inkább kedvet szeretnék ébreszteni a történelem után érdeklődő olvasóban a „Nagy Háború” kémhistóriáihoz, sőt az egész korszakhoz. Ehhez Botár Árpád a 30-as években megjelent, majd 1990-ben újra kiadott kis könyvét hívtam segítségül. Botár az Osztrák-Magyar Monarchia hírszerzésén dolgozott, így abszolút hiteles elbeszélő. Eseteit első kézből, vagy közvetlenül a kortársaitól szerezte. Könyvének címe: „A láthatatlan hadsereg”...

A krakkói sürgöny

Ahogy a háború elhúzódott, úgy léptek elő a különböző magán kémirodák! Igen magán kémirodák, melyek adták-vették a híreket! Bukarest, Genf, Stockholm, Hága, stb. A

nagyvállalatok cégerei alatt kereskedelmi utazók a semleges államok területén csereberéltek. Voltak olyan irodák, melyek mindegyik háborús félnek kémkedtek, mindegyiktől pénzt szedtek. A dolog könyörtelen logikájából adódóan sokszor megtörtént, hogy az „üzletemberek” pénz helyett golyót vagy kötelet kaptak, de az „üzlet” mégis virágzott.

1915 áprilisában a Krakkóban megtartott haditanácson elhatározták az orosz front áttörését. Az áttörés tervét kidolgozták, az a megállapodás született, hogy 8 német és 2 osztrák-magyar hadosztályt, valamint 500 nehézüteget összpontosítsanak egy rövid szakaszon, Tarnovtól délre, Gorlicénél. Az áttörés időpontját a hadsereg parancsnoka, Mackensen, május 2-re tette.

Április 29-én Jaroszlavban jelentkezett egy *Koncsev Simon* nevű ember, aki azonnal beszélni akart *Rátkó Dimitrijevo* generállal. Elmodta *Maklakov* őrnagynak, hogy többek közt kémkedéssel is foglalkozik, és egy nagy fontosságú sürgönyt hozott, amit tegnap adott fel az egyik embere Krakkóban. Ez egy *Svoboda* nevű cseh tiszt volt egyébként, akit később rajtakaptak és agyonlőttek. A sürgöny a következőképpen szólt: „*Firma Deutsch Kraft kauft 500 Ballen Tuch prima 8 Waggon Oberleder 6 Waggon Sohlenleder Abschluss La (KÉT PONT!) ngstens erster Mai Direktor Machales*”. *Koncsev* elmagyarázta, hogy az irodája titkos kulcsa szerint ezt a sürgönyt csak németül szabad olvasni. A megfejtés, a töltelék szavak és egyéb zavaró részek nélkül egy május 2-án kezdődő nagy támadásról szól, melyet 8 német és 6 osztrák-magyar hadosztály 500 nehézüteggel fog intézni. *Maklakov* kinevette, és állította, hogy a sürgöny a mesék birodalmába tartozik, mert a német és az osztrák-magyar hadsereg nem tizenégy hadosztályt, de tizenegy ezredet sem tud összevonni, hogy az orosz felderítés azt ne jelezné. Az ilyen sürgönyökkel fel akarják ültetni a hadvezetést, és ha *Rátkó* generális, netán *Nikolajevics* nagyherceg ezt meghallja *Koncsev*et falhoz állítják. Ezért javasolta neki, hogy hordja el magát. Erre *Koncsev* térdre esett, úgy kérte, hogy higgyen neki, ha nem lenne igaz, akasszák fel, vagy lőjék fejbe! *Maklakov* végül nagy kegyesen a belső zsebébe gyűrte a sürgönyt, és ígéretet tett rá, hogy intézkedik. Természetesen nem tett semmit, még a főnökének sem tett jelentést. Aztán megtörtént az áttörés, a híres-hírhedt gorlicei áttörés. Az 500 üteg tüzeiben és az összevont hadosztályok kegyetlen rohamában az orosz front összeomlott. Következett Lemberg, Przemysl, majd Varsó és Ivangorod bevétele. Az osztrák-magyar-német hadsereg 1915 decemberében mélyen Oroszország szívében volt! Az oroszok ezt a csapást nem tudták többé kiheverni. *Maklakov* a '30-as években plakátragasztóként tengődött Bécsben. *Koncsev* sürgönyét pedig a rongyos kabátja belső zsebében, a bal oldalán bevarrva hordta. Amikor meguntta csavargó létezését, úgy lőhetette át a szívét, hogy először a sorsdöntő sürgönyt üsse át a golyó...

Ez nem történhetett volna meg a II. világháborúban!

A semleges Romániában egy német ügynök beférkőzött *Semenov* ezredes, orosz katonai attasé bizalmába. Az ügynök hűsége megkérdőjelezhetetlen volt. Egy napon a bukaresti német követségen izgatottan kérte, hogy adják oda neki a hipertitkos sárga jelű chiffrakulcsot (a rejtjelező kódot). A követési tisztségviselők ezt megtagadták, és az attasé engedélyét kérték. Az ügynök sietett az attaséhoz. – *Mit ohajt sürgönyözni?* – kérdezte az tőle. – *Bocsánat, de a főhadiszállás meghagyása folytán híreimet csak vele közölhetem!* – válaszolta. – *Akkor sajnálom a kulcsot nem adom át!* – Az ügynök hiába magyarázta, hogy a nagy horderejű katonai hír az egész arcvonulat érinti, és ő az állásával, mi több, az életével játszik... hiába! Az attasé hajthatatlan maradt. Az ügynök kétségbeesetten tért be a „Capsa” nevű kávéházba. Nem sokára megérkezett *Semenov* ezredes társaságával, hölgyek és urak, éneklés, pezsgő, női kacaj. Az ezredes megpillantotta a barátját. Odament hozzá, s megkérdezte, mi baja.

De mielőtt elmondta volna, a társaságba rángatta mulatni. A német bosszúsan és őszintén elmondta, hogy döntő hírei vannak, előléptetés és jutalom van kilátásban, de nem tudja továbbítani, mivel a követség megtagadta a rejtjel átadását. Ekkor Semenov átölelte barátját, és orosz módon össze-vissza csókolta. – Egy ilyen drága jó barátomon segítetek, mégpedig azonnal! Mihail Alexandrovics – szólt oda a titkárnak –, szaladj a követségünkre, és hozd ide az 1-es számú német, sárga chiffrakulcsot! (!?) Hagy segítsünk ezen a jóemberen! – Pár perc múltán a titkár a kétszáz lépésre lévő orosz nagykövetségről elhozta a kívánt kulcsot. A német ügynök nagyot nézett, megivott pár pohár pezsgőt, és megírta a megbízójának a sürgönyt...

Pár nap múlva az oroszok megtámadták Memel irányában a német arcvonalat, de felkészülve várta őket Mesbaum német tábornok hadteste. Három orosz dandár veszett el... ez volt a sürgöny értelme...

A titokzatos repülő

A tannebergi és vöröstoronyi csatákban az ellenség – az oroszok – 8:2-höz arányban voltak erősebbek, mint a Monarchia és német haderők. Viszont ott, ahol támadtunk, erősek voltunk, és működött a stratégiai felderítő és elfátyolozó manőverezés.

Az oroszok Kelet-Poroszország ellen két jól felszerelt hadsereget indítottak el. Az északi, Njemen nevű Insterburg irányában menetelt és a vele párhuzamosan haladó Narev-hadsereggel egyesülve verjék ki a németeket Kelet-Poroszországból, és Osterodénál együtt Berlin felé támadjanak. Tehát egy csapásban átkarolták volna a német balszárnyat. A német hadsereg zömét a Njemen-nel szemben sejtették, ezért a Samsonov tábornok vezette Narev azt a parancsot kapta Shilinskij főparancsnoktól, hogy a legnagyobb gyorsasággal meneteljen, ne törődjön semmivel és senkivel, meneteljen, meneteljen. Foglalja el Osterodet, mert ez megnyitja az utat Berlinbe! A két hadsereg 800 000 emberből és 1700 ágyúból állt. Ezzel szemben a németek alig 210 000 embert, akik egy része népfelkelő volt, és 723 ágyút tudtak mozgósítani. Ezek a katonák a saját szülőföldjükön érhető elszántsággal harcoltak. Az ellenség minden ok nélkül kirabolta és felperzselté javaikat, meggyalázta asszonyaikat, kardélre hányta gyermekeiket! A 210 000 kelet-poroszoknak a vezére Hindenburg, a vezérkari főnöke pedig Ludendorff volt, két rettegett, és ezért utált, de tisztelt, kemény katona. A helyzet augusztus 23-án nagyon komoly volt. A harcra nem is gondolhattak, lépésről-lépésre hátráltak. A Njemen Wehlautól északra, az Allenburg-Gerdauen-Angerburg vonalon volt, a Narev pedig, a Soldau-Udau-Waplitz-Allenstein-Bichofsburg vonalat érte el. Minden azon múlt, a Njemen üldözi-e Mackensent és Belovot, vagy nem. Ha igen, a csata elveszett, ha nem, a Narev húzza a rövidebbet. Augusztus 25-26. Samsonov bal szárnyát a németek erősen szorongatták, egy nyílt orosz rádiogramból arról értesültek, hogy kifáradt seregeiket oldalba akarják támadni. Az éj leple alatt állást foglalva, borzalmas ágyútűzet zúdítottak az oroszokra, így azokat feltartóztatták. Shilinskij tábornok, a két hadsereg parancsnoka állandóan sürgette Samsonovot, hogy meneteljen előre. Az továbbította a parancsot Martos hadtestparancsnoknak, aki idegesen azt válaszolta, hogy a parancsnok úr parancsolja meg az ellenségnek, hogy ne támad-

jon, akkor majd menetelnek! Mackensen és Belov északon faképnél hagyta az oroszokat, és egy farszto menet után, 27-én szétverte Blagovjescsenszkij tábornok hadtestét, Bischofsburgnál és Seeburngnál.

Ezek a hadielőzményei az esetünknek. Most pedig idézzük I.I. Petrovskij orosz vezérkari tisztet: „...augusztus 27-én észrevettkük, hogy mindkét szárnyunkat erősen támadják a német csapatok, azzal a céllal, hogy a hadseregiünket átkarolják, és megsemmisítsék.” Samsonov átlátta a veszélyt, és Ortelsburgban haditanácsot hívott össze. Megvitatták a hadi helyzetet, és abban állapodtak meg, hogy a centrum megáll, beássa magát, és egyes csapatokat áttolnak a szárnyakra, hogy az ellenséget támadják. A parancsokat Samsonov már diktálta is...

Ekkor különös esemény történt: Varsó irányából egy repülőgép tűnt fel az égbolton, majd siklórepüléssel a vasút melletti rétre szállt. A gépből egy vezérkari százados ugrott ki, és megparancsolta a hozzá siető gépkocsivezetőnek, hogy azonnal vigye Samsonovhoz. Percekkel később, mit báró Keller vezérkari százados a főparancsnokság futára sürgős írásbeli parancsot nyújtott át. Samsonov átfutotta az írást, majd izgatottan „álljt” kiáltott. – Visszavonom az előbbi parancsot! A centrum erélyes támadása folytatandó! Köszönöm kapitány úr! – szólt a futárhoz fordulva. – Kérem jelentse... hogy holnap reggel alázattal jelenthetem Osterode vasúti gócpont elfoglalását! – A vezérkari kapitány tisztelgett, beült a gépbe, és elrepült Varsó irányába. A Shilinskij tábornok által aláírt parancs bosszús hangú volt. „Ófensége az összes hadak fővezére csodálkozik, hogy a Narev hadsereg centruma olyan lassan halad előre. Osterode elfoglalása megnyitja az utat Berlin felé. A német átkarolási kísérletek csak látszatmozdulatok, melyeket északról a Njemen, délről pedig a harctérre érkező két hadtest csírájában elfojt. Megparancsolom, hogy a centrumban az áttörési támadást erélyesen folytassa. Az eredményt jelentse nekem.” A három hadosztály 28-án még azután is folytatta a támadást, hogy a szárnyakat a németek benyomták.

Estére látszott a kudarc. Samsonov nehezen összekötetésbe került a főparancsnoksággal, és panaszkolta, hogy már majdnem bekerítették. Nikolajevics nagyherceg súlyos szemrehányásaira alázatosan jelentette, hogy ő jobb meggyőződése ellenére, a főparancsnokság írásbeli parancsára rendelte el a támadást. Kiderült, hogy ilyen parancsról nem tudnak, repülőt sem küldtek Samsonovhoz! Körös-körül recsegett, dörgött, ropogott

Öröm Tannenberget után.

Paul von Hindenburg

De ma is azt mondom: ez a repülő volt a kémek legnagyobb mestere. A leghatalmasabb kémkedési teljesítmény a világháború alatt az övé volt!" A csata helyszínén 500 évvel azelőtt a szlávok leverték a lovagrendeket. A német bosszú fél évezredig várta magára, hogy annál szörnyűbb legyen. Az orosz összeomlás után Hindenburg a maradék orosz erőkre vetette magát, és szeptember 15-én az utolsó ellenség is kimenekült Kelet-Poroszországból. Hindenburg egy évvel később a város felszabadításának évfordulóján csak nagy kerülővel tudott az ünnepségre érni, mert a rendezők az autóját feltartóztatták, és visszafordították. Nem ismerték fel!!!

A romániai „Sátán kutyája”

Bizonyára minden kedves olvasó ismeri Conan Doyle fogalommá vált detektívjének, Sherlock Holmes-nak ezt az esetét. Aki esetleg mégsem, az könnyen kiköszörülheti a csorbát, hiszen bármelyik közkönyvtárból ki lehet kölcsönözni, de el lehet kérni egy ismerőstől is. Erősen ajánlott irodalom! Az író aligha sejtette, amikor papírra vetette a történetet, hogy a következő évszázadban egy brutális háború közepén egy olyan történetet produkál a titkosszolgálat, ami az övére rímel. Íme:

Két hírszerző tiszt egy minden hájjal megkent vén róka ügynökről vitatkozott, aki amúgy a ploesti kémelhárítás szolgálatában is állott, de magas helyről, mint rendkívül megbízhatót ajánlottak. Ez a román semlegesség végidejében volt. A német tiszt szerint, mint azt az első jelentése is bizonyítja, az emberük megbízható. Szerinte az véletlen, hogy a másik kettő hamis volt. A magyar viszont úgy látta, hogy az ügynök egyre nagyobb igényű és egyre pimaszabb, miközben koholmányokkal „eteti” az elhárítást. Ki kell hát próbálni! Áruló vagy csaló? Megegyeztek, hogy kipróbálják öklémét. Adtak neki egy megbízást, hogy derítse fel, milyen csapatok vannak Nehojás körül, és milyen erődítményeket építenek Garcsinnál. A feladat rendkívül nehéz volt, mert Garcsin környékét erősen őrizték, csendőrcsapatok cirkáltak, már három ember veszett oda. Az ügynök sok pénzt kért, és megígérte, hogy az épülő erődök tervét még másnap megszerzi. A két tiszt azonban megnyugtatta, hogy nem kíván ilyen gyors munkát, dolgozzék nyugodtan, majd értesítik. A németnek volt egy farkaskutyája. Rendkívül okos, intelligens állat volt, tanulékony, és hűséges. Német alappossággal kitanította a tiszt. Volt Bukarest közelében egy erdő, Bancászanak hívták. Az erdőben egy megkezdett, de befejezetlen kastély. Úgy 100-200 éve kezdtek hozzá, de sosem fejezték be. Tény, hogy romokban állt, igazi kísértetkastély volt. Az erdő sűrű volt, a kastélyt nehezen lehetett megközelíteni, így el lehetett tűnni a kíváncsi szemek elől, az üldözők elől. A két tiszt egy bőrtáskát rejtett el a romok közt, és néhány száz lépésről a kutyával visszahozták. A táskát bekenték szalonnával, ami ugye izgatta a kutya orrát. Ezt a kísérletet addig folytatták, növelve a távolságot, míg a derék eb, már 5 km távolságból, örületes sebességgel rohanva át erdőn, mezőn, zegzugos utcákon át is elhozta a kívánt tárgyat. Amikor eddig eljutottak, írtak az

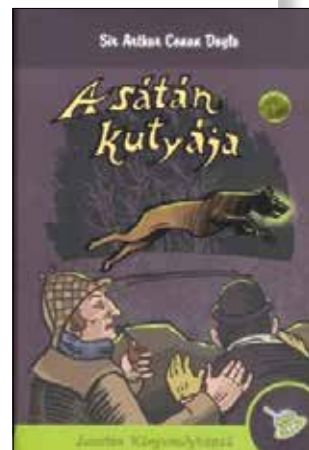
ügynöknek egy chiffírozott levelet, amit csak ő tudott megfejteni, és kérték, jöjjön Bukarestbe a jelentésével, menjen a romokhoz, és az ott eldugott táskába – melyben útiköltségét és napidíját is megtalálja – rejtse el a jelentését. A megjelölt időben kivitték a kutyát a városon kívül egy Otopeni nevű faluba, és a már begyakorolt, betanított helyről eleresztették az állatot. Mielőtt elengedték volna, bekenték a szeme körül a szőrét foszforral, hogy rémítő hatású legyen az éjszakában. Az eb, mint akit puskából lőttek ki rohant az 5 km-re lévő romok irányába. A két tiszt stopperórával a kezében figyelt. A legutolsó kísérletnél 30 perc alatt futotta meg a távot a nemes állat. Idegesen szivaroztak és számolgattak: most érte el az erdőt... most futott a romok közé... most jön vissza... Ekkor lövés dördült! A két tiszt még idegesebb lett. Végre a kutya fogai közt a táskával, ha pár pillanatnyi késéssel is, de szerencsésen megérkezett. Beugrott az autóba, és fáradtan, de boldogan elhelyezkedett a kosarába. Lövés nem érte. A bőrtáskában régi újságpapírt, meg egy cédulát találtak, amire valaki kék ceruzával ráírta: „Végre megfogtunk, gazemberek!” Az ügynök tehát áruló volt! A két tiszt beszállt a kocsiába, és ezerral el. A bukaresti lapok igen élénken foglalkoztak az esettel. Leírták, hogy a kémek elfogására egy kapitány vezetése alatt egy egész szakasznyi csendőr vette körül a romokat. Sokáig vártak, már azt hitték, beugratás, amikor lövést hallottak. A falaknál rejtőző csendőrök egyike lőtt. Az egész szakasz odafutott. A romoknál a két csendőr riadtnak jelentette: „Az ördög anyja kutya képében megjelent, odafutott hozzájuk, és megszigorította őket. A vér megfagyott az ereikben! Majd kikaparta a táskát, és lenyelte! Az egyik legény keresztet vetett, a másik ijedtében lőtt. A kutya a földbe fűrődött, és onnan tűzlángos istennyila csapott fel!” Hiába pofozta fel a két reszketeg csendőrt a kapitány, azok kitarítottak történetük mellett. A sajtó leírta a táskát, és azt, hogy a kapitány, és a nevezett ügynök saját kezűleg tette bele a pirokat, és a cédulát, rajta az üzenettel: „Végre megfogtunk, gazemberek!” Az egyik újság felszólította a hatóságot, hogy világosítsa fel az embereit, hogy az ördög nem létezik! Tehát nem vihette el a táskát! Valószínűsítette, hogy alagút vezet a romokhoz, de megnyugtatta olvasóikat, hogy a csendőrség megszállva tartja a romokat, és az utászok ásnak. Míg ez az eset nem tisztázódik, tilos az erdőbe menni! Az ügynök is hosszan nyilatkozott. Elmondta, hogy ő a hazáját szolgálta, amikor a kémeket jelentette a parancsnok úrnak. Ezt nem hagyta annyiban a két tiszt, és elküldte Iliescu tábornoknak az ügynök első, hiteles jelentését, amiben nagyon őszintén, és főleg saját kezűleg ad információkat! A tábornok, midőn megtudta, hogy „istent, és ördögöt” egyformán szolgálta, az ügynököt elfogatta, és bezárta. A táská eltűnésének módját a román hatóságok nem derítették fel. A két csendőr még a könyv első kiadásának idején is azt állította, hogy az ördög anyja sístergő, tűzlángos szekeren vitte le a táskát a pokolba! A saját szemükkel látták!

Ezt a rövid kis összeállítást most itt befejezem. Azzal zárnam, hogy Botár könyvében egyértelműen leteszi Mata Hari ártatlansága mellett a voksát. Szerinte a franciáknak bűnbaknak kellett a szerencsétlen táncosnő, mert a felderítésük csődöt mondott az igazi kémnő elfogásában. Ez a hölgy, egy bizonyos Mademoiselle Docteur rendkívül hatékonyan működött, és sohasem fogták el. Ő volt az, aki 1918-ban a német tüze- reket eligazította, és 100 km-rel a saját frontjuk mögül, a „kövér Bertával”, amely a kor messze hordó ágyúcsodája volt, eltalálták Párizsban a francia hadügyminisztériumot! A hírhedt Redl ezredest pedig egy gazembernek tartja. Róla Szabó István készített filmet, érdemes megnézni. Az első világháború nagyon rég volt, és nagyon sok érdekes eset történt benne. Szerintem érdemes utána olvasni!

Forrás:

Botár Árpád: A láthatatlan hadsereg

HomoErgaster

Évforduló: 1992 Tiszaföldvár - Napalm Death - egyebek

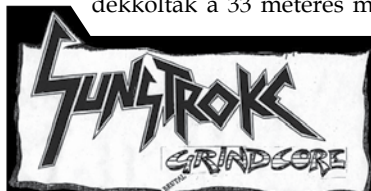
tallózás szubjektív emlékek között

20 esztendővel ezelőtt 1992-t mutatott a naptár. 25 éves voltam akkor, elborult, vad, és kemény. Eszeveszetten laza és némiképp őrült. Ezen a nyáron – többek közt – egy nagy buli zajlott Tiszaföldváron, és mi ott voltunk, kiélvezvük teljes mélységében a több napon átjajló koncerteket és egyebeket. Az ötlet, hogy erről az AKF-be írást rittyentsek, akkor vetődött fel, amikor *Bocskay Csaba* barátom felemlegette a kerek évforduló okán, életünk egyik legcifrább, legélménydúsabb nyarat. Természetesen az előtte és mögötte sorakozó jó pár esztendő is parádés egy hajcihő volt. Ha nem is kizárólagosan, most ezt az alkalmat idézem fel. A július hónap, a nyár második számú attrakciója a *Napalm Death* előző havi koncertje után azonban kétségkívül Tiszaföldvár. A zakkant-zaklatott, súlyos élményanyag a szocializációim egyik sarkalatos pontja. A háromnapos rockfesztiválon sok minden történt, s a már megszokottan szubjektív tallózás következzék nem csak ezekből a helyel-közzel publikálhatatlan emlékekből, afféle színes kaleidoszkóp. A tiszaföldvári események minduntalan mást is eszembe juttatnak, így el fogok kalandozni, ezért türelmet kérek az olvasótól. Csak abban bízom, hogy terjedelmes kitérőim olvasva is jól fog mindenki szórakozni.

Ezen a nyáron, a következő hónapban (augusztus) a *Dog Faced Hermans* előzenekaraként egy „ipari zene” stílusú, vashordó-döngetős produkció után lépett fel először a világot jelentő színkín padra városunk bizonyítottan első brutal grind-detah zenekara a *Sunstroke*, az eredeti felállásban. Ez év októberében már megtöltötték a szentesi Máv kultúrházat. Igazi szubkulturális esemény volt ez! Ezen a nyáron jött el hazánkba először a '80-as évek vége óta istenített Grindcore zene-kar, a műfaj egyik alapítója, a *Napalm Death*! A Grindszörnyek élőben... ez egy külön cikk témája is lehetne! Erről felkérésemnek eleget téve *Bocskay Csaba* barátom fog

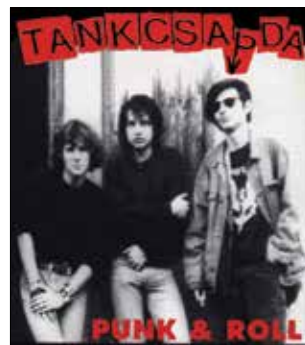
hozsannázni alább. A lényeg röviden: dühöngő örülként vonatoztunk fel Budapestre, ahol a Petőfi-csarnokban a *Dismember*-rel és az *Obituary*-val egy brutális koncerten vehettünk részt. Ezen a nyáron kezdtük el a városi strandon, a mai üdülőközpontban, az öngyilkos jellegű ugrásokat. Az ebből kifejlődő szubkulturáról már írtam a Lidércfényben. A szombati kocsmai-sport-graffitibéli vad „bevetések” után, vasárnap kora délután eszement, öngyilkos jellegű formátlanul-formás (csak fájjon az a lényeg!) becsapódásokkal szórakoztattuk egymást és a döbrent nyaralókat. Egy néhány gyors esetvonást mégis: *Kovács Szabi* kedvenc ugrása, a „mikrofonon” már ekkor megszületett a tüdőlövés imitációval együtt. A „mikrofonon” abból a fantáziaképből ered (ha jól emlékszem), hogy Szabi elképzelte: koncert közben az énekes mikrofonnal a kezében „begyalogol-befut” a színpadról az odalenn dühöngőkre, közben még bugyborékol valamit a mikrofonba! A tüdőlövést legjobban a Tiszán lehetett előadni... kólával. A delikvens nekifut vagy belendül a víz fölé hajló ágra kötött kötélen, és a levegőben gargarizálva kiporlasztja a szájából a kólát. A hatás frenetikus! Abszolút megvan az illúzió! A másik korai kedvencem a nyugágy. Régi, fárasztó napozóágyak, ott dekkoltak a 33 méteres medence szélén. Ezeket némi

ötletességgel dobantónak használtuk. Nekifutsz, elrugaszkozsz a nyugágyról, bumm! Egy ízben Csaba egy jól sikerült nyugágyas hatás után,

amikor feljöttem, és mindenféle hangokat adtam ki, így kommentálta: „*András mindent elnyomó üvöltése!*” Aztán megkérdezte tőlem: „*Találtál valamit a víz alatt Bandi? Ugy megőrültél valaminek!*” Néha előfordult az is, hogy a láb beakadt a nyugágy farácsába. Ekkor ment utánad, mint egy hű eb, a vízbe... persze ez a produkció nem nagyon volt ínyére az úszómesternek, ráadásul az elsüllyedt ágyat fel kellett hozni a medence aljáról. Akkoriban azonban területenkívüliséget élveztünk, néhány ejnye-bejnyén kívül nem kaptunk fejmosást, mert Csaba bátyja volt a góré. Mi ki is használtuk ezt pimaszul! Tehát sokszor még másnaposan, főleg azt az állapotot próbáltuk ilyen sajátosan a strandon kipihenni. Emlékszem, mesélték, volt aki a következő másnap – hétfőn – alig tudott munkába menni a rettenetes izomlástól... természetesen a következő hétvégén ismét ott volt velünk!

Tehát a nyár egyik legextrémebb élménye volt az a hosszú hétvége, amit főként koncerteken, vízben, italmérő helyiségekben és néha, rövid időre egy sátorban töltöttem. Tiszaföldvárról számomra örök tanulságul a következő zenekarok maradtak meg: *Life Discussion*, *Robbantott csirkék* (Budapest), *K.M.P.*, *Tremens* (Szolnok) és persze a *Tankcsapda*.

Az eseményre a település határában, egy pusztaságban került sor. A civilizációt a terület mellett lévő strandfürdő képviselte, ahová a rendezvény ideje alatt ingyen lehetett átjárni. A strand büféjében kazetták gyűrődtek, *Napalm Death* eredetiben vagy feldolgozva, a *Tankcsapda* akkori... demója. Lemezük a legjobb tudomásom szerint még nem volt. Sőt még ekkoriban nem volt CD sem, nemhogy DVD! Agyonmásolót, széthallgatott magnetofonkazetták, ezek voltak a zene korabeli forrásai. Demójuk a „Punk-roll” jóval később, az évtized végén jelent meg utólag CD-n. Természetesen más típusú zene is bömbölt még, sokszínű kavalkádót létrehozva, de csak ezekre emlékszem konkrétan. A strand medencében, miután feltöltötték vízzel, a tábor teljes keresztmetszete üszott-fuldoklott-hűsölt, netán zenére nekifutva ugrált. (Gondolom nem meglepetés, ezek mi voltunk.) Volt egy figyelemre méltó csoport, akik a '60-as éveket idézték a hippis öltözködésükkel, viselkedésükkel. Sajátos tetovált figurák – akkor még nem volt ekkora divat, mint ma! – furán hatottak, és bizony eléggé „behozták” a hippis feelinget. Abban az időben nagy reneszánsza volt a *Doors* együttesnek. Az általuk képviselt szubkult egy jódarabon uralkodó tendencia volt a '90-es években. A zenéjük újra értő fülekre talált, és a Val Klimer-rel a főszerepben Jim Morrisonról készült filmet éjszaka vetítették a táborban. Ne feledjük: DVD és internet nem volt még, a moziba járás és filmvetítés kultikus közösségi élmény volt... még egy darabig. Bevallom, hogy rám ez az örület semmilyen hatással nem volt. A *Doors* zenei világát valami távoli és furá dolognak éreztem. Túl lassú és elvont volt az akkori életérzésemhez és energiáimhoz. A filozófiai részt meg egyszerűen zsigerből elutasítottam. Bár az is igaz, egy daluk mégis tetszett, tetszik: „*The end*”. Ennek sötét, misztikus hangulata megfogott, abban a korban kétségkívül sokkoló szövege ma inkább elgondolkodtató. A zene nem önmagáért tetszett. Az első találkozásomkor még nem is tudtam, hogy *Doors*-ot hallok. Az én szememben a „*The end*” *Francis Ford Coppola*: „*Apokalipszis most*” c. hírhedt-híres háborús filmjének főcímenéje. Nem az eredetivel, hanem a Coppola-féle verzióval találkoztam először, és ez máig meghatározó. Ha az olvasó nem tudja mire vélni, hogy a hippikről ennyit locsogok, most felvilágosítom: nyomos oka van. Ugyanis a hippiszerúségek is szolgáltak néhány műsorszámmal. A medencés történetekhez kapcsolódik az egyik. Közülük egy totál kész leányzó, akut magánkívüli

élményei közepette, elhatározta, hogy ő úszni fog. A társai felvilágosították róla, hogy nem tud. Ő ennek ellenére ragaszkodott az ötletéhez. A csaj belépett a medencébe. Csobb! Kőként merült az aljára, leülepedett, és ott is maradt. A barátai türelmesen várták, hogy esetleg a felszínre jön majd levegőért, de a csaj elvult odalenn. Végül enyhe pánikban egyikük lement érte, és közös erővel kihúzták onnan. A lány átszellemülten mosolygott, semmi fuldoklás, harákolás, lihegés.

- Úsztam! - közölte a jelenet tanúival, aztán elájult a medence partján. Otthagyták száradni.

A másik intermezzo: a büfé előtti részen heverésztünk, valamelyik koncert fáradalmait pihengetve, amikor a színen feltűnt az egyik hippilány. Lehet különben, hogy ugyanaz volt. Álmatag arccal, mosolyogva közeledett, és mindenkivel közölte, hogy neki pisilnie kell. Ezt nem úgy mondta, mint valami rettentően sürgős-fontos dolgot, hanem tulajdonképpen mellékesen. Egyéb programjai közepette majd erre is sort kerít, de közben a lét szemlélése, meg stb. leköti a figyelmét. Aztán egyszer csak összecsuklott, és úgy is maradt. Egy kupac leányzó hevert ott, teljes öntudatlanságban. További sorsa ismeretlen, gondolom a barátai megtalálták, és visszavitték oda, ahonnan jött. A rendezvény egész ideje alatt érezhető, s mint ezen esetekből látszik tapasztalható volt a drogok jelenléte, összhangban Morrison feltámadt kultuszával. Noha végig általános volt az ivászat, mi ketten Csabával színjőzanok maradtunk. Ekkor már rég rájöttünk, hogy a jó buli attól jó, hogy élvezed minden pillanatát. Ezt kiütve nem tudod megtenni, csak ha magadnál, és erődnél vagy. A jó zene különben is olyan extázist okoz, ami főlegessé tesz minden pótszert. A koncert végén aránylag gyorsan magadhoz térsz, és a következményként észlelt zúzódások, horzsolások, rándulások elviselése szerintem könnyebb, mint egy súlyos másnaposság! Arról már nem is beszélve, hogy később, ha nem is minden részletre kiterjedően, de emlékszel! Élményekkel gazdagodtál, amiket fel tudsz újra, meg újra idézni. El tudod mesélni a barátaidnak, akik nem voltak ott... sőt akár 20 évvel később is fel tudod eleveníteni, és le tudod írni!

Erre gyorsan rájöttünk, és a filozófiánk alapja lett. Csak akkor ittunk fel, ha ez volt direkt a cél, vagy nem volt fontos annyira a koncert. Akkor belefért. A megérkezésünk után felderítettük a helységet, utunk során talákoztunk megdöbönt helybéliekkel is, akik egy csendesnek induló nyári délelőtt azzal szembesültek, hogy nyugodt kis falujukat több hullámban megszállja az időnként eszméletlenségig részeg, több különböző szubkultúrát követő fiatalok áradata. A tábor felé tartva pl. egy csapatra lettünk figyelmesek, akik maguk után vonszoltak egy illetőt a teljes adásszünet állapotában. Úgy de. 10 óra lehetett!

Rémlik, legalábbis eleinte, egy TV-stáb is jelen volt Tiszaföldváron. Az teljesen bizonyos, hogy személyem szerepel egy snittjükön, amit valószínűleg nem mertek leadni, ahogy fényes nappal másod-harmadmagammal, de leginkább egyedül, a kaka terepen botladozva vadul pogózok a Life Discussion együttes előadott Napalm Death feldolgozására, melynek címe: „Suffer the children”. Ez teljesen biztos, ott voltak, vették... nem hiszem, hogy leadták. Ez egy ilyen kor volt, képesek voltunk egyedül dühöngeni a nekünk tetsző muzsikára. Magasról tettünk arra mi mások reakciója. Megmondhatom mi volt: súlyos meglepi, némi megbotránkozás, értetlenség, időnként pedig tetszés. Igen, ilyen is volt!

Amikor a régi elrendezésű Kossuth téren, a „gödreben” vadul pogóztunk, beleugráltunk a szélén lévő ragadós bokrokba, egy délvidéki, magyar ajkú zenekar vidám punk-hc dalaira („nekem az a legnagyobb öröm, ha megihatom a söröm”) azzal akkori jelenlévő munkatársaim körében, és az először zsiabdadt, majd kiválóan szórakozó többi szentesinél tetszést, ovációt és buzdítást váltottunk ki! A többség ekkor találkozott először „élesben” ezzel a rétegkultúrával, és nekünk szurkoltak a vásárhelyi punkok ellenében, mint valami meccsen. Egyébként kiütéssel győztünk. Ha már a Life Discussion. Úgy emlékszem ők voltak az egyedüliek, akik becsempészték Tiszaföldvárra a death-grind vonalat. Rajtuk kívül mindenki punkot, vagy HC-punkot és alternatív rockot játszott, kivéve természetesen a Tankcsapdát, akik már ekkor is a Motörhead vonalon mozogtak, bár a demójuk a sokatmondó „Punk-roll” címet viseli, ebben már benne van a rock is. A Life Discussion-et nagyon díjaztuk. Szerintem a Sunstroke nem csak a Napalm Death iránti feltétlen rajongás, hanem a gitárosuk, *Török Bálint* által megélt Fekete Lyuk-béli koncertjük okán is vette fel a műsorára szintén ezt a „slágert”. Ezzel a zenekarral mely a kor „újhullámos” death-grind feelingjében játszott, máskor is talákoztunk élőben. Az emlékeim közt ez igen kedves: a mára már megszűnt budapesti Fekete Lyukban egy egész estés Grind fesztivál a következő évben. Ekkor kora hajnalig csak ez a műfaj dühöngött odalenn. Még ki sem nyitották a bejáratot, a mentők már ott voltak teljes készenlétben! Ez jó kis buli lesz! Úgy is lett. Volt aki egész este hányt, döböntөн számoltuk az alkalmakat. Volt aki az öklében borotvapengével táncolt... őt nem épp kíméletesen eltávolították. Az első zenekar a Life Discussion volt, az utolsó hajnalban a Svéd *Exulcreation*. Büszkén írhatom le, hogy azon az estén én kezdtem a „táncot”. Egyszerűen odamentem egy helybéli jókötésű sráchoz, és röviden eszmét cseréltem vele a felháborító helyzetről, hogy senki sem mozog. Elhatároztuk, hogy lökdödni kezdjük egymást, meg ilyenek... be is indult a dolog, életem egyik legnagyobb bulija volt ez. Négy zenekart pogóztam végig önkívületben, elborulva, állítólag még a pestiek is csodálkoztak. Ekkor talákoztunk az Intense Agonisinggel. Vad demójukat postafordultával megküldték, később pedig élőben élvezhettük őket többször Szentesen és Csongrádon is.

Life Discussion: Condemned to Life (Demo) - 1991

Tracklist:

1. Intro	7. Depression
2. Ulterior Motives	8. Action
3. Follow Traditions	9. Drog
4. Victims of Decay	10. You are dead
5. Each	11. Outro
6. Deceiving Picture	

A demo letölthető innen: <http://hunmetalscene.blogspot.hu/2012/05/life-discussion-condemned-to-life-demo.html>

Már több szó esett a medencékről. Azt hiszem a további életben mindig lesz mit mesélnem a medencékben és azok körül történekről, plusz az elmebeteg tiszai cselekményekről. Visszatérve Tiszaföldvárra, a teljesen szubjektív emlékképek közül szívesen idézek fel egy vékony testalkatú, fehér bőrű, de rákvörösrre leégett hosszú hajú figurát. Öntudatlansággal határos részszegségében nekifutásból óriási hasast ugrott a feltöltés alatt lévő medence, talán ha térdig érő vizébe. Valószínűleg ködös állapotában le akarta magát hűteni. Azt nem tudom valaki megpróbálta-e visszatartani. Csak a szép ívre emlékszem, ahogy, mint a gépből kiugrott ejtőernyős, kitárt karokkal eltűnik a medencében. Totál mint egy rajzfilmben! Fájdalmait és meglepetését talán az illusztrálhatja a legjobban, ha leírom: egyedül nem tudott kijönni, úgy kellett kiszedni onnan. Ezt hívják koncert szlengben lyukba ugrásnak. Bedobod magad a színpadról, és nincs ott senki, szó szerint padlót fogsz. Volt benne részem nekem is, nagy élmény! Hogy aztán az alkoholemámor fájdalomcsillapító hatása elmúltával a ropogásra sült bőre milyen impulzusokat küldött az agyába... azt szerintem mindenki el tudja képzelni! Egyébként úgy emlékszem, nem adta fel, később fürdött a feltöltött medencében is. Amikor a medence megtelt, mi is ugráltunk, a formálódó új szubkultúránkat csiszoltuk az állandóan szóló zenére. A velünk lévő leányzók ennek nem annyira örültek, mert ideális célpontot kínáltak, ahogy a medence partján napozgattak, és nem biztos, hogy vizesek is akartak lenni. Mi azonban régimódi gavallérok módjára megóvtuk őket attól, hogy hőgutát kapjanak a napon, a saját stílusunkban lehűtöttük a csajokat... vagy felpaprikáztuk... az is lehet.

Eddig elég sokat írtam már mindenféléről, miközben azért zene is volt ott, nem csak egyebek! Most akkor hagy meséljek erről is egy pár szösszenetet. A fesztivál fellépői közül kiemelt figyelmet kapott tőlünk a budapesti Robbantott csirkék együttes, akiket már ismertünk az előző évi szentesi amatőr rockfesztiválról. Azon az áprilisi bulin nagyot alakítottak, és össze is barátkoztunk velük. A hajnali 1 órakor kezdődő fellépésüket nagy érdeklődés kísérte. A kései, vagy inkább korai időpont ellenére felturbózott hangulatban vártuk őket, mert pontosan tudtuk, mire számítsunk, úgy láttam, mások is. A durva nyitótánccon szerintem még az énekes is elámult, de aztán nem cáfolva a saját „image”-ére: „Keményen, üssük, rúgjuk egymást!” felkiáltással biztatta a lelkesen harcoló közönséget. Az ilyen alkalmakra szoktam mondogatni, hogy „öldöklés a homályban”. A súlyos jelenetek hosszabb elemzésétől eltekintenek, de azt mindenképpen leszögezem, hogy a „Baromfiudvar nyakvagyok” és hasonló mély értelmű, filozófiai oknyomozó, élet értelme feltáró jellegű produkcióik végén, a megtépett közönség, köztük mi, azzal a jóleső tudattal térhetett nyugovóra: a robbantott csirkékre ismét bárhol-bármikor! Akkor még nem tudhattam, hogy ez a második, egyben az utolsó alkalom volt, hogy élőben élvezhettem a csapatot. A töredékes felvételük, amit tradicionálisan fos minőségben megszereztem, sokáig hallgattam még. Csak most a legújabb korban az internet segédelmével jutottam hozzá egy demóhoz, a <http://karantenzona.blogspot.hu/2010/10/robbantott-csirkek-robbantott-csirkek.html> címen, ami a „Csatazaj” címet viseli. Bár ez egy elmebeteg punk, mindenkinek ajánlom, aki kíváncsi rá miféle „kultúrára” gyűrődöttünk azon a hajnali órán. Kedvenceim: „Gyönyörű lányok”, „Szeretlek téged”, „Baromfiudvar”, ezek már kilencven-egy óta slágerek.

A demó számai:
 01 Intro (Relax)
 02 Szürke hegy
 03 Gyönyörű lányok
 04 Szörnyen nézel
 05 Édes élet
 06 Basszus szóló
 07 Báránybika
 08 Szeretlek téged
 09 Üvöltés
 10 Öreg fater
 11 Szállók-szállók

12 Baromfiudvar
 13 Lebegés
 14 Lassú

Egy másik ilyen maradandó élmény, amikor ismét lehetetlen időpontban, délelőtt fellépett a dögmeglegben a szolnoki KMP. Ez a zenekar úgy tűnik nem vált közismertté, mi is csak itt találkoztunk velük ezen egy alkalommal. Ám ez elég volt, hozzá, hogy örök életre megemlegessük, bár azt is bevallom, nem elsősorban a zenéjük miatt. A hőség, száz ágra sütő nap lehetetlen körülményei ellenére sem veszítették el a humorukat, sőt önironikusan kezelték a helyzetet. Viccesek, érdekesebbek voltak, különösen, amikor Halász Judit feldolgozást adtak elő. Ez nagy siker volt, kétszer is lenyomták. El lehet képzelni, *Halász Judit*, ha jól emlékszem „*Helikoffer*” c. dala punkos átíratban! Vidám egy valami volt ez, nyertek is nálunk, pedig mi aztán tényleg könyörtelenek voltunk, mindent Death-grind szemüvegen át néztünk. A műsoruk elején az énekes rövid konferansziében megmagyarázta a zenekar nevét. Ez is örök élmény. A frontember bejelentette a nevüket *KMP*, majd biztosította a nagyérdeműt, hogy a rövidítés nem a Kommunista Magyarországi Pártját fedti. Nem kérem, a KMP az annyit tesz, hogy: Kati Miért vagy Primitív! Azért emlegették a komcsikat, a „*Koltói Anna*” c. szerzeményüknek ez a témája, és nem igazán hízélgősen.

A demó számai:

01 Kati miért vagy primitív?
 02 Elégia
 03 Koltói Anna
 04 Nagyon sajnálom
 05 Almaszószt
 06 Tegnap megittam

Letölthető: <http://karantenzona.blogspot.hu/2010/12/kmp-demo.html>

A másik szolnoki zenekar már keményebb volt, komolyabb. A Tremens koncertje szintén nappal volt. Nem véletlen, hogy a szórólapjukat olyan gondosan megőriztem. Nagyon kellemes tánczenét játszottak, magvas mondanivalóval. A kor lenyomata, hogy punk-hc zenekarok egyáltalán nem balosak, ellenben szívesen köpködik a csak nemrég véget ért rendszert. Nyilván azért mert élénkek az emlékek. Ime: „nyugi pajtás, mi mindent megettünk... a dolgozó népért, éveken át, mint a hülyék énekeltünk... a dolgozó népért” az „Úttörő” c. számuk egy markáns szövegrészlete. A végén anyáznak is! Az egyetlen átélt, megnézett koncert után megmentettem egy szórólapjukat, amit aztán húsz éven át őrizgettem. Most viszont publikálom az AKF-ben. Tőlük sem tudtam semmit beszerezni egészen mostanáig. A demójuk címe, milyen meglepő: „*Delirium tremens*”, a számok:

01 A célért
 02 Úttörő
 03 Delirium tremens
 04 Mit értél el?
 05 Egy nagykutyának
 06 Ne játszd velem!
 07 Szállni kéne
 08 Minden OK
 09 Baszd meg
 10 Anarchista, terrorista

Innen lehet letölteni: http://data.hu/get/3418019/Tremens_-_Delirium_Tremens.rar

Mielőtt átadnám a szövegszerkesztőt Csaba barátomnak, még egy érdekességet hagy írjak ide. A fesztiválon megjelentek nem mind váltottak belépőjegyet. Volt egy érdekes csapat, akik közvetlenül a kerítés mellett ütöttek sátrat, és csak azért jöttek hébe-hóba a strand területére, hogy piát vagy kaját szerezzenek. Dacos távolmaradásukat, egyben mégis jelenlétüket

gondolom a pénz, vagyis annak hiánya váltotta ki. Ennek ellenére ők is jól szórakoztak. Hamar a rendezvény különleges színfoltja lettek, mivel a sátruk felett egy kitűzött kalózlógót fűjt a szél! Nem tudom, kik voltak, de jó dolog visszaemlékezni rájuk.

Most következzen Csaba beszámolója az 1992. június 29-i buliról, ami történelmi volt: a Napalm Death először Magyarországon!

20 év az ember életében nagy idő, és így 42 éves koromban András barátom kérését teljesítve, hogy emlékezzek egy 20 évvel ezelőtti koncertre, hát le kellett ülnöm egy pillanatra...

Sörben Tuborg, fociban Bayern München, nőben Pamela Anderson volt akkor a kor igénye...

Kiforrott és öntudatos death-trasherként nagy megnyugvással és örömmel vettem tudomásul, hogy '92 nyarán ellátogat Budapestre a Grindcore isten, a Napalm Death. Ráadásul elkíséri erre a zúzásra 2 másik death metal fenevad, a Svéd Dismember és a floridai Obituary. Lelkes, metált imádó csapatunk útra kelt, és „megtámadtuk” a fővárost.

Kellő mennyiségű polgárpukkasztással egybekötött, a pesti lehetőségeket igénybe véve sikerült a zenei kollekciónkat újabakkal bővíteni, majd irány a Városliget, és azon belül is az Állatkert. Itt annyira sikerült elidőznünk, örök emlék Kovács Szabolcs barátunk meglepő kalandja a sivatagi rókával, plusz a muflonokkal összejárt páviánok esete, (ezt a „kalandot” most sem meséljük el) hogy pindurit le is maradtunk a koncert elejéről. A helyszín a szokásos volt, a „Pecsa” (a Petőfi csarnok népies neve) szabadtéri színpada, rekkenő meleggel és legalább 5000, a death metal műfaj ingyencégeit pólóikkal reklámozó fiatal. Elég színes volt a felhozatal, még Lengyelországból is jöttek érdeklődők, de a sokaságban voltak pl. olyanok is, akik komplett műtőruhában és Carcass pólóiban (a zenekar neve azt jelenti: állati tetem, és én borzasztóan szerettem őket, ők a Grindcore műfaj másik alapítói – HomoErgaster) jeleztek zenei és lelki elkötelezettségüket. A Dismember, a kemény tuka-tuka dobtémáján kívül a szétrohadt arckifejezésre utaló arcfestéssel dobott a hangulaton. Meg-érdemelt 40 percen keresztül mele-

gítették be az amúgy is forró hangulatot.

Tudtuk, hogy rettenetes ütközet várható a zenéjükre, és elővigyázatosságból direkt megbeszéltük, mi szentesiek, hogy az első pár számra nem megyünk be. Viszont amikor felcsendült a „Mass appell madness” (a N.D. korabeli nagy slágere), egy emberként rontottunk a „csatamezőre”! A testek összegabalyodtak, ökölbe szorított kezek, eltorzult fejek látványa. Mindenki előtt egy szent cél lebegett, hogy visszaadja a napalm halál által nyújtott eufóriát. Szétnéztem. Az arcon izzadság, vér, lihegés, minden szempár a színpadra szegeződött, és már jött is a következő sláger, a „From enslavement to obliteration” (Hahaha!! – H.E.) Géppuskaszere dobolás, Barney, az énekes nem emberi hörgései, és iszonyatos, precíz gitárosi munkák eredményezték azt, hogy folytatódott az öldöklés a színpad előtt. Egymás után zúgtak a jól ismert zenei remek, és igen kemény küzdelem folyt, hogy a fejek átmászva feljusson bárki is a színpadra. Ebben a szubkulturális feelingben – így utólag visszagondolva – sokan szinte az életüket tették kockára. Hiszen az erejük teljében lévő huszonévesek egymással vívott elkeseredett küzdelmében záporoztak az ütések és rúgások százai. Közel egy órán át tartott az örület, a N.D. a legjobb számait lejátszva mutatkozott be első alkalommal hazánkban. Barney többször a saját testével védte meg a színpadra feljutó rajongókat a biztonságiak dühétől. A dobos úgy kezelte a lábfejet és ütőket, hogy szinte szemmel nem lehetett követni, és a gitárosok is végig vigyorogták a bulit, hogy a magyarok nem ijednek meg egy kis darálástól!

A közben besötétedett Pestet kapta telibe a „Gyászjelentés”. A Magyarországra második alkalommal ellátogató Obituary, gyilkos, áldozatainak nem kegyelmezőként facsarta ki a magyar rajongóinak megmaradt energiáját. Kristálytisztán megszólaló, halálközeli zenéjükre fejek ezrei kezdtek bólogatni, és százak kezdték magukat, meg másokat újra összetörni pogózás közben. Az amcsi srácok komoly zenei tudását mi sem bizonyítja jobban, hogy a tömeg lelkesedése nem csillapodott. Hiába volt a kánikula, és a két előző zenekar irgalmatlan, az emberi végkimerülés határát súroló katarzisa, kitartóan zúzza végig a repertoárt. Ide nem kellett a discók világára annyira jellemző „serkentő anyagok” bevitele. Elég volt Tardy és Perez mindent magával ragadó „Sztálingrádja”. A nagy kavarodásban Török Bálint barátunk fejekon mázskálós tevékenysége közben elhagyott cipőjét is megtaláltuk.

Kovács Szabolcs barátomnak két pesti hölgyismerőse még felajánlotta a koncert végén, hogy „van krumpli, meg cseresznye” (!!!!!), de mi inkább hazajöttünk.

20 éve történt, de ha holnap megismétlődhetne ez az egész, ugyanúgy ülnék fel a vonatra, mint 20 évvel ezelőtt.

HomoErgaster és Bocskay Csaba

Gyémántba zárt emlék...

Párától fáradt emléked nem hív,
sajgó keblemben csak kővé vált szív.

Múltam sós köd, tengerből szőtt fátyol,
könnyes kristály, mely már bennem lángol.

Lassan megfojt, és csak némán árad,
majd sápadt, dermedt orcámon szárad.

Míg halkan, fénylő gyémánttá lesz majd...

bel corma

Kánikula

Forró a testem, de nem láz heve fűt,
hanem a nyári Nap szít bennem tüzet.
Egy hó-angyal hűvös álomképe űz,
hogy magamba szívjak egy kortynyi telet.
Ha kilógathatnám fejem egy percre,
mint az ablakon néha; át a télbe,
és a fagy csipkedné orcám veresre,
talán meg is könnyebbülhetnék végre.
Aztán áthűlt fejemet óvatosan
visszahúznám ebbe a forró nyárba,
hogy felolvadjak minden porcikámban,
mint egy el nem hajított, kézbe zárva
megmaradt hógolyó, amíg legvégül
cseppfolyóssá válva felhörpíthetném
magam, mint az Istenek kegyelméből
aláhullott jéghideg nedűt.

juditti

Könnyű pára

Mint a könnyű pára
nyári éjszakákon,
Úgy száll könnyeden lelkem
magasra fel.

Súlytalanul lebeg,
mint párnám apró pihéje,
Ha belekap a játszi szél
s messzire viszi, míg
erejéből telik.

Majd könnyedén leteszi
egy virágos mezőre,
Hol katáng, bogáncs, s mezei tarkaság övezi.
halkan megpihen,

Míg tücsök lágyan ciripel
játszva a természet harmóniáját,
Azt a csodás nótát,
melynek hatására az emberek szívébe béke költözik.

Didovadrozsa

A Tavasz gyógymeséje

Fák odvas rejtekén
Él megannyi lepke-lény,
Hamvas télutón,
Dúdolva, bűgön,
Rajzanak álmodva
Gyönyört a fehér távolba -

S képük lila-szakra sugara
Szóródik az égen kutatva,
Élénk szemek által,
S légi lélek-tánccal -

A Szépség szeme után,
Mely néha oly' furcsán
S halkan s tűnékeny illan el,
Hogy találkozzon a Végtelennel...

...S hogy tövis-szívek titkait -
Felbolygott lelkek szirmai
Szárnyakként reptesse,
Így simítva írt sebekre.

...S hogy a tavaszi füzér érintése
- Mely ridegséget puhít el végre -
Lágyan... vért könnyező arcokat
nyugtatgasson -
Miként sebző sugarakat nyugtat
az ezerszín alkony.

Csillangó

tegnap – Ma – holnap

Tegnap szép voltam
tegnap ragyogtam
tegnap szerettem
tegnap én is szerettem
Ma meg csak egy csonk,
egy üres kamra, ahol vér folyt
ma csak ennyi
meg a tudat, hogy nem jó itt lenni

szárnyakat szeretnék
sasét, hollóét
szeretnék felhőbe fulladni
Isten lábára csókot adni
aztán zuhanva lenne vége
mert csöndes szívben terem a béke

sleepwalker

BERNARD CORNWELL: AZ ERŐD

avagy újabb lenyűgöző könyv a történelmi regények nagymesterétől

Bernard Cornwell valóban kiváló történelmi regénye, Az Erőd (The Fort) 2012-ben jelent meg az Alexandra Kiadó gondozásában.

A történet az amerikai függetlenségi háború, vagy ahogyan azt az USA-beliak mondják, The American Revolutionary War idején játszódik. Érdeemes röviden megismernünk azt a történelmi hátteret, amelyben a könyvben ismertetett események zajlanak. Ekkoriban az Amerikai Egyesült Államok még nem az az atomfegyverekkel rendelkező szuperhatalom volt, amit ma ismerünk, hanem még csak egy néhány éve, 1776. július 4-e óta létező állam, amely éppen élethalálharcát vívta az angol szárazföldi és tengeri haderővel.

Miért is tört ki a függetlenségi háború? Észak-Amerika európaiak által betelepített része néhány évvel történetünk előtt még Anglia gyarmata volt, és az angolok igyekeztek is beleszólni gyarmatuk ügyeibe. Régi gimnáziumi tankönyvem – ma már nem túl időszerű – szavait idézve ez történt:

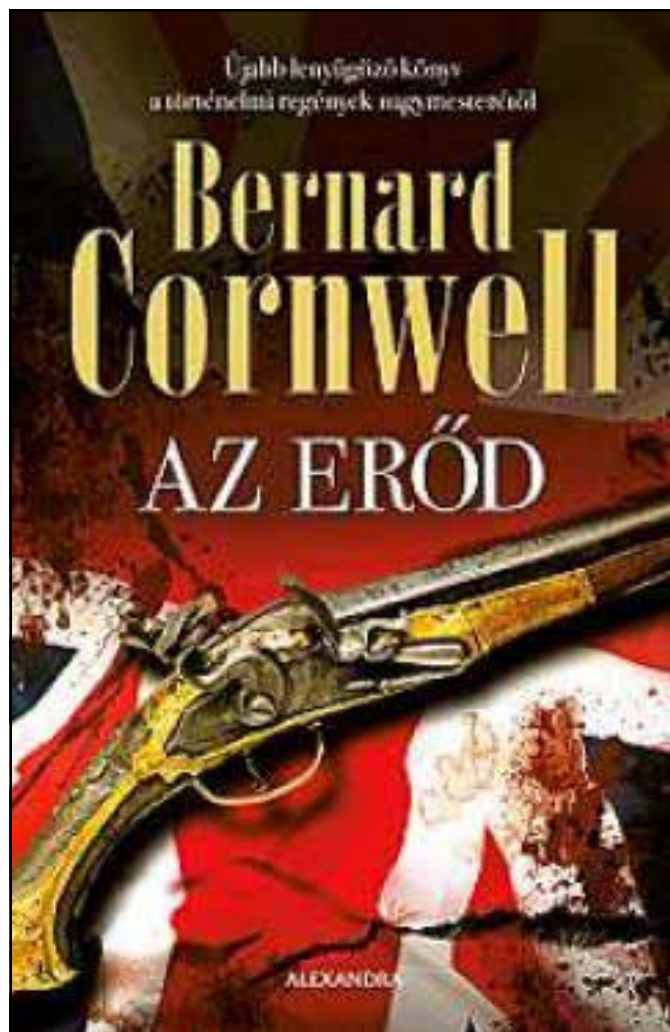
„Anglia észak-amerikai kolóniáit nyersanyagtermelő és árufelvevő piacoknak tekintette. Meg akarta akadályozni, hogy az amerikai burzsoázia a saját lábára álljon. Az ellentétek kipattanását a francia-angol gyarmati háború elodáztatta. Miután a háborút megnyerte, a diadalittas és elvakult angol uralkodóosztály hozzálátott, hogy megfojtsa izmosodó vetélytársát.”

Az amerikai burzsoáknak természetesen nem tetszett, hogy az elvakult angolok meg akarják őket fojtani, így kisebb-nagyobb konfliktusok, mint például az angol tea indiánnak öltözött bostoni polgárok által történő tengerbe borogatása után a fegyvereké lett a szó. A háború 1775-ben tört ki, és a hadiszerecnse az idők során hol az egyik, hol a másik fél mellé állt. A hadviselő felekhez később csatlakozott Franciaország, Spanyolország és Hollandia is. A konfliktus végül 1783-ban fejeződött be, amikor a Versailles-ban megkötött békében Anglia – katonai vereségei miatt más lehetősége nem nagyon lévén – elismerte az Egyesült Államok függetlenségét, amely így elindulhatott a szuperhatalommá válás rögzös útján.

A Cornwell által leírt konfliktus, amely a háború egy különös epizódja volt, 1779 nyarán vette kezdetét.

A Brit Királyi Haditengerészet három kis hajója és hétszázötven brit – pontosabban felföldi skót – katonája azt a parancsot kapta, hogy építsenek erődöt New England partvidékének ellenőrzésére. Az alakulat parancsnoka egy veterán skót tiszt, McLean tábornok volt. A csapata jó részét egy vidékről toborozták, így a negyvenhárom tisztből huszonhárom Campbellnek hívták, és a légénységi állományról még nem is beszéltünk. McLean tudta, hogy szoknyás egysége szálla lesz az ellenség szemében, így nem húzta az időt, és megérkezése után a helyi lakosság bevonásával rögtön nekilátott az erőd megépítésének.

A másik oldal természetesen azonnal reagált a nyilvánvaló provokációra. Negyvenegy amerikai hajó és kilenc-

száznál is több, de nem száz százalékban lelkes katona kapta azt az egyértelmű parancsot, hogy: „Elfogni, megölni vagy elpusztítani az ellenség teljes haderejét, és kiüzni a briteket.”

McLean tábornok tapasztalt parancsnok volt, de amikor meglátta az ellenfél túlerejét, nem sok esélyt látott a győzelemre. Egyetlen reménye az lehetett, hogy jól kiképzett csapatai kitartanak a még félig sem megépült erődítményben.

A csata megkezdődött. A kérdés az volt, hogy ki fog győzni? A töretlen morállal bíró, de kisebb létszámú skót profik? Vagy a létszámfölényben lévő, ám gyenge vezetéssel és alacsony morállal megvert amerikai milicisták? A választ megtudhatjuk, ha elolvassuk Cornwell kiváló könyvét.

Magyarországon sajnos ritkán jelennek meg olyan könyvek, amelyek az amerikai történelemmel foglalkoznak. Az Erőd üdítő kivétel ezen a téren, és ajánlom olvasásra mindazoknak, akik kedvelik a történelmet, vagy akár csak egy jó kalandregényre vágnak.

Kapitány

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.